

BIBLIOTEKA TEKSTÓW USTAW
13 A.

USTAWA O PODATKU PRZEMYSŁOWYM

TEKST JEDNOLITY

ZĄDZENIE WYKONAWCZE

1937-001

KRAKÓW 1937
NIA P O W S Z E C H N A

WPS-5.431

USTAWA
O PODATKU PRZEMYSŁOWYM

**BIBLIOTEKA TEKSTÓW USTAW
13 A.**

**USTAWA
O PODATKU PRZEMYSŁOWYM**

TEKST JEDNOLITY

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

Wydz. Bibl. Prawnicza

1806141950

**KRAKÓW 1937
KSIĘGARNIA POWSZECHNA**

WYDZIAŁOWA BIBLIOTEKA PRAWNICZA
UNIwersYTETU JAGIELLOŃSKIEGO

NR INWENTARZA

40553

SYGNATURA

XI-1937-001

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 maja 1936 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 339).

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Na podstawie art. 7 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), oglašam jednolity tekst ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716), z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, wprowadzonych:

1) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976);

2) dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15);

3) rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 listopada 1934 r. w sprawie zmiany organizacji Izby Skarbowej I we Lwowie oraz Izby Skarbowej II we Lwowie (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 931).

Podany w załączniku tekst nie obejmuje art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U.

R. P. Nr. 3, poz. 15), jako niewłączonego przez ten dekret do tekstu ustawy, a który między innymi stanowi, że:

1) stawki podatku przemysłowego od obrotu, określone w art. 7 ustawy, stanowiącej załącznik do obwieszczenia niniejszego, stosuje się do obrotów, osiągniętych począwszy od dnia 1 stycznia 1936 r.,

2) zaliczki kwartalne na rok podatkowy 1936 dla płatników, nieprowadzących prawidłowych ksiąg handlowych, oblicza się na podstawie obrotu, ustalonego przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu za rok podatkowy 1935, przy zastosowaniu stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy, stanowiącej załącznik do obwieszczenia niniejszego,

3) istniejące w dniu wejścia w życie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15) zaległości w podatku przemysłowym od obrotu za poszczególne lata oraz zaległości w poszczególnych zaliczkach na tenże podatek — wraz z dodatkami, pobieranymi na mocy art. 42 p. a) ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716), ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 612) i wydanych na jego podstawie rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 27 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 788) i z dnia 28 września 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 452), — łączy się na kontach poszczególnych płatników w jedną ogólną sumę; to samo stosuje się do powstających po dniu wejścia w życie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), t. j. po dniu 15 stycznia 1936 r. należności: z tytułu podatku przemysłowego od obrotu za lata podatkowe do roku podatkowego 1935 włącznie oraz z tytułu zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za wymienione lata podatkowe,

4) udział związków samorządowych w podatku przemysłowym od obrotu, ustalony w art. 42 ustawy, stanowiącej załącznik do obwieszczenia niniejszego, stosuje się do wszelkich wpływów z tego podatku, osiągniętych po dniu wejścia w życie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), t. j. po dniu 15 stycznia 1936 r., a obliczonych w myśl pkt. 3) ustępu niniejszego,

5) dodatki do podatku przemysłowego, wymienione w pkt.

3) ustępu niniejszego, będą po raz ostatni pobrane — jednak przy zastosowaniu przepisów tego punktu — do należności: z tytułu podatku przemysłowego od obrotu za rok podatkowy 1935 oraz z tytułu zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za tenże rok podatkowy.

Minister Skarbu: E. Kwiatkowski.

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1936 r. (poz. 339).

U S T A W A

z dnia 15 lipca 1925 r.

o państwowym podatku przemysłowym.

R o z d z i a ł I.

PRZEPISY OGÓLNE.

Przedmiot podatku.

Art. 1.

Państwowemu podatkowi przemysłowemu podlegają:

- a) handlowe, przemysłowe i inne, na zysk obliczone, przedsiębiorstwa;
- b) zajęcia przemysłowe, wymienione w taryfie, załączonej do art. 23, i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, wyszczególnione w art. 9.

Wyjątki.

Art. 2.

Państwowemu podatkowi przemysłowemu nie podlegają:

- 1) gospodarstwa rolne i leśne oraz związane z niemi: hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodnictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne;

opłacają jednak podatek:

- a) gorzelnie, browary, krochmalnie, cukrownie, destylarnie drzewa i inne tym podobne zakłady przemysłowe,

przerabiające chociażby tylko produkty miejscowego gospodarstwa,

- b) przemysłowe mleczarstwo, ogrodnictwo, sadownictwo i rybołówstwo, prowadzone zawodowo, jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa,
- c) wyręby leśne, dokonywane przez właścicieli obszarów leśnych nawet na ich własny rachunek, — w tych wypadkach, gdy właścicielami takich obszarów są spółki o charakterze przemysłowym lub handlowym lub osoby, które kodeks handlowy za handlujące uznaje;

2) sprzedaż i dostawa wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego oraz własnego gospodarstwa leśnego, dokonywana bez utrzymywania w tym celu osobnych zakładów handlowych i oddzielnych składów poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów;

3) eksploataowanie w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów: pokładów torfu, piasku, wapna, kamieni, kredy, fosforytów i t. p. wyłącznie na potrzeby własnego gospodarstwa, oraz połączone z eksploatacją cegielnie, piece wapienne i tym podobne zakłady, znajdujące się w obrębie wyżej oznaczonych gruntów, a zaspakajające również tylko potrzeby własnego gospodarstwa;

4) młyny i tartaki, znajdujące się w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów, a zaspakajające wyłącznie potrzeby gospodarcze właścicieli, względnie dzierżawców tych gruntów.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1936 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 656)

o wykonaniu ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 339) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 339).

(2) Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

Do art. 2 p. 1.

§ 2. (1) Hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodnictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne nie podlegają państwowemu podatkowi przemysłowemu w myśl art. 2 p. 1 ustawy tylko wówczas, gdy są związane z gospodarstwami rolnymi lub leśnymi.

(2) Hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodnictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne, jeżeli są prowadzone samoistnie, podlegają opodatkowaniu. Tego rodzaju przedsiębiorstwa powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy. Obrót tego rodzaju przedsiębiorstw ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy.

Do art. 2 p. 1 lit. b.

§ 3. (1) Mleczarstwo, ogrodnictwo, sadownictwo i rybłówstwo związane z gospodarstwem rolnym lub leśnym, podlegają państwowemu podatkowi przemysłowemu zarówno w przypadku przerabiania jak i nieprzerabiania płodów, jeżeli są prowadzone zawodowo i zarobkowo, jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa.

(2) Podlegające opodatkowaniu przedsiębiorstwa, wymienione w art. 2 p. 1 lit. b ustawy, powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy. Obrót tych przedsiębiorstw ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy.

Do art. 2 p. 1 lit. c.

§ 4. (1) Sprzedaż drzewa na pniu przez właściciela obszaru leśnego nie podlega opodatkowaniu, chociażby właścicie-

lem obszaru leśnego była spółka o charakterze przemysłowym lub handlowym, bądź osoba uznana przez kodeks handlowy za handlującą.

(2) Wyręby leśne, dokonywane przez właścicieli obszarów leśnych na cudzy rachunek, podlegają zawsze opodatkowaniu, przy czym za obrót podlegający podatkowi przemysłowemu u właściciela obszaru leśnego uważa się wynagrodzenie za wykonane roboty.

Do art. 2 p. 2.

§ 5. (1) Pojęcie osobnego zakładu handlowego, względnie oddzielnego składu w rozumieniu art. 2 p. 2 ustawy, określają postanowienia art. 11 i 22 ustawy.

(2) W przypadku utrzymywania poza obrębem własnych lub dzierzawionych gruntów oddzielnego składu przez właściciela lub dzierzawcę gospodarstwa rolnego albo właściciela gospodarstwa leśnego, powstaje obowiązek wykupienia właściwego świadectwa przemysłowego na przedsiębiorstwo handlowe oraz opłacania podatku przemysłowego od obrotu, uzyskanego ze sprzedaży produktów gospodarstwa rolnego lub leśnego, które przez dany skład przeszły. Obroty, osiągnięte z tego rodzaju sprzedaży, podlegają opodatkowaniu według stawek, przewidzianych dla przedsiębiorstw handlowych, jeżeli produkcja tych artykułów jest zwolniona od podatku przemysłowego.

(3) Plac, utrzymywany czasowo przez właściciela lub dzierzawcę gospodarstwa rolnego albo właściciela gospodarstwa leśnego poza obrębem własnych lub dzierzawionych gruntów, wchodzących w skład powyższych gospodarstw, służący wyłącznie dla celów przeładowania produktów gospodarstwa rolnego lub leśnego i kasowany bezpośrednio po ukończeniu tego przeładowania, nie jest oddzielnym składem w rozumieniu art. 2 p. 2 ustawy.

Do art. 2 pp. 3 i 4.

§ 6. Jeżeli przedsiębiorstwa, wymienione w punktach 3 i 4 art. 2 ustawy, poza zaspokojeniem potrzeb własnego gospodarstwa, dokonywają sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów lub wykonywają zamówienia na przerób, — to w tym przypadku podlegają one opodatkowaniu, przy czym za obrót (art. 5) tych przedsiębiorstw uważa się sumę przychodu brutto, osiągniętego ze sprzedaży lub przerobu.

Zwolnienia.

Art. 3.

(1) Od państwowego podatku przemysłowego są zwolnione:

1) wszelkie przedsiębiorstwa, prowadzone przez Państwo na podstawie praw zwierzchniczych, prawa monopolu lub wyłącznie na potrzeby administracji państwowej;

2) państwowe koleje żelazne oraz koleje prywatne, będące w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, łącznie ze wszystkimi urządzeniami, służącymi do zaspakajania własnych potrzeb kolei;

3) przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, prowadzone przez związki samorządowe we własnym zarządzie i na własny rachunek, oraz utrzymywane przez te związki lombardy i kasy pożyczkowe i oszczędności, których działalność ogranicza się do przyjmowania wkładów i udzielania pożyczek oraz do sprzedaży państwowych papierów wartościowych i pupilarnych papierów banków państwowych;

4) kasy pomocy (emerytalne, oszczędnościowo-pożyczkowe, pogrzebowe i t. p.) pracowników instytucji państwowych, samorządowych i społecznych, pracowników handlowych, przemysłowych i rolnych, tudzież inteligencji zawodowej;

5) związki pracownicze, mające na celu dostarczanie odpowiedzialnych pracowników;

6) zakłady naukowe — tak publiczne, jak i prywatne;

7) zakładane lub utrzymywane przy pomocy Państwa, związków samorządowych lub instytucji społecznych, oświatowych i dobroczynnych, zakłady wychowawcze i poprawcze, przytulki i schroniska noclegowe, biblioteki, czytelnie, muzea, galerie i wystawy, warsztaty szkolne, wzorowe ogrody i sady, mające na celu podniesienie ogrodnictwa i sadownictwa oraz utrzymywane przez stowarzyszenia sportowe i przeznaczone wyłącznie dla członków stowarzyszenia sale gimnastyczne lub szermiercze, boiska, cyklodromy i ślizgawki;

8) nieobliczone na zysk, stałe i ruchome, przedsiębiorstwa kinematograficzne, prowadzone we własnym zarządzie i na własny rachunek przez instytucje państwowe, samorządowe i społeczne w celach oświatowo-kulturalnych;

9) teatry państwowe i samorządowe, o ile nie są oddane w dzierżawę;

10) urządzane w celach filantropijnych i oświatowo-kulturalnych widowiska, zabawy, kiermasze i t. p.;

11) przemysł ludowy i rzemiosła, wykonywane ubocznie przez drobnych gospodarzy rolnych lub bezrolnych bez obcych sił pomocniczych;

12) odnajmowanie pokoi umeblowanych i utrzymywanie stołowni, lecz bez sprzedaży napojów wysokowych, jeżeli ilość odnajmowanych pokoi nie przekracza dwóch, a ilość stołowników dziesięciu;

13) operacje kredytu długoterminowego;

14) transakcje kupna-sprzedaży wszelkiego rodzaju zbóż i innych ziemiopłodów, dokonywane na giełdach krajowych, a) udowodnione prawidłowemi księgami handlowemi i kartami umów giełdowych, spisaniem przez przysięgłych maklerów giełdowych;

15) obroty z eksportu węgla i wszelkiego rodzaju półfabrykatów i gotowych wyrobów, dokonanego bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem wspólnych biur sprzedaży, oraz transakcje z firmami zagranicznymi, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego, pod warunkiem udowodnienia tych obrotów prawidłowo prowadzonemi księgami handlowemi; niniejsze zwolnienie dotyczy jedynie podatku przemysłowego od obrotu; w wypadkach wątpliwych władze skarbowe ustalają, czy dany artykuł należy zaliczyć do surowców lub półfabrykatów, albo gotowych wyrobów na zasadzie uprzedniej opinii właściwych izb przemysłowo-handlowych;

16) przewóz podróży przez przedsiębiorstwa żeglugi morskiej.

(2) Urząd skarbowy może wyjątkowo zwolnić od podatku przemysłowego od obrotu ubogich płatników, których podatki nie przenosi kwoty rocznej 100 zł.

Do art. 3 ust. (1) p. 1.

§ 7. (1) Przedsiębiorstwa państwowe, wydzielone z ogólnej administracji państwowej i posiadające odrębną osobowość prawną, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych nawet w przypadku, gdy służą wyłącznie potrzebom administracji państwowej.

(2) Przedsiębiorstwa państwowe, nie wydzielone z ogólnej administracji państwowej, o ile nie działają wyłącznie na po-

trzeby administracji państwowej, podlegają podatkowi przemysłowemu, przy czym za podlegający opodatkowaniu obrót (art. 5) uważa się sumę przychodu brutto, uzyskaną z transakcji, dokonanych nie na potrzeby administracji państwowej.

(3) Przy określaniu kategorii świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw, o których mowa w ustępie (2) paragrafu niniejszego, uwzględnia się tylko część obrotu (art. 5) podlegającą opodatkowaniu, i w stosunku do tej części obrotu ustala się znamiona miarodajne dla ustalenia kategorii świadectwa przemysłowego (wysokość obrotu, produkcji, ilość pracowników itp.).

Przykład: Państwowe przedsiębiorstwo przemysłowe, podlegające zaliczeniu do świadectwa przemysłowego w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, które sprzedaje nie na potrzeby administracji państwowej 50% ogólnej produkcji, powinno wykupić świadectwo przemysłowe odpowiadające 50% ogólnej ilości zatrudnionych robotników.

Do art. 3 ust. (1) p. 2.

§ 8. (1) Państwowe koleje żelazne oraz koleje prywatne, będące w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, łącznie ze wszystkimi urządzeniami, służącymi do zaspokojenia własnych potrzeb kolei, nie podlegają opodatkowaniu.

(2) Przedsiębiorstwa służące nie tylko do zaspakajania własnych potrzeb przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, lecz prowadzone w całości lub w części dla innych celów, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych, przy czym mają zastosowanie przepisy § 7 ustępy (2) i (3) rozporządzenia niniejszego.

(3) Podlegają podatkowi prywatne koleje żelazne z dowolną trakcją, a w tej liczbie kolejki w miastach i kolejki podmiejskie oraz tramwaje, jeżeli nie są w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

Do art. 3 ust. (1) p. 3.

§ 9. (1) Do przedsiębiorstw użyteczności publicznej zalicza się: wodociągi i kanalizacje, szpitale, laboratoria do badania produktów, zakłady dezynfekcyjne, łaźnie, kąpieliska, rzeźnie,

elektrownie, gazownie, telefony, koleje żelazne z trakcją parową, elektryczną lub konną, a w tej liczbie kolejki w miastach i kolejki podmiejskie oraz tramwaje i autobusy.

(2) Również korzystają ze zwolnienia od podatku przemysłowego wszystkie zakłady handlowe i przemysłowe, należące do przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, jeżeli zakłady te z uwagi na rodzaj swej działalności są gospodarczo związane z działalnością przedsiębiorstwa użyteczności publicznej.

§ 10. Przedsiębiorstwa należące do związków samorządowych, a nie wymienione w art. 3 ust. (1) pp. 3, 8 i 9 ustawy, jak np. sklepy, apteki, piekarnie itp. — podlegają opodatkowaniu.

Do art. 3 ust. (1) p. 6.

§ 11. (1) Za publiczne zakłady naukowe uważa się zakłady naukowe państwowe oraz publiczne w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 389).

(2) Za prywatne zakłady naukowe prowadzone na podstawie właściwych orzeczeń państwowych władz szkolnych, a nadto zawodowe szkoły (kursy) pielęgniarstwa i położnych.

(3) Nie korzystają ze zwolnienia od podatku przemysłowego przedsiębiorstwa będące tylko z nazwy szkołami (kursami), lecz nie mające charakteru zakładu naukowego.

(4) Internaty przy zakładach naukowych, z wyjątkiem utrzymywanych na koszt państwa i związków samorządowych oraz instytucji społecznych, oświatowych i dobroczynnych, o ile nie podpadają pod ulgę przewidzianą w art. 3 ust. (1) p. 12 ustawy, podlegają podatkowi przemysłowemu.

Do art. 3 ust. (1) p. 7.

§ 12. Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, utrzymywane przez instytucje społeczne, oświatowe i dobroczynne, a nie wymienione w art. 3 ust. (1) p. 7 ustawy, podlegają opodatkowaniu.

Do art. 3 ust. (1) p. 11.

§ 13. (1) Zarówno przemysł ludowy, tj. wytwarzanie przez ludność wiejską przedmiotów użytkowych i zdobniczych przeważnie o cechach etnicznych, opartych o miejscową tra-

dycję ludową, z własnych lub nabytych surowców (materiałów) we własnych warsztatach pracy, jak również rzemiosła, nie podlegają opodatkowaniu w myśl art. 3 ust. (1) p. 11 ustawy. o ile są wykonywane:

- 1) przez drobnych gospodarzy rolnych lub bezrolnych,
- 2) bez obcych sił pomocniczych,
- 3) ubocznie.

(2) Przemysł ludowy i rzemiosła, które nie odpowiadają chociażby jednemu z powyższych warunków, podlegają opodatkowaniu.

(3) Sprzedaż wyprodukowanych artykułów poza miejscem zamieszkania producenta w oddzielnych zakładach handlowych podlega opodatkowaniu, natomiast sprzedaż tych artykułów na targach podlega opodatkowaniu tylko wówczas, jeżeli nie ma charakteru dorywczego.

Do art. 3 ust. (1) p. 12.

§ 14. Opodatkowaniu podlega prowadzony zarobkowo i zawodowo odnajem pokoiów umeblowanych.

Do art. 3 ust. (1) p. 13.

§ 15. (1) Za kredyt długoterminowy uważa się kredyt hipoteczny, spłacalny w ratach według z góry ustalonego planu amortyzacyjnego.

(2) Wszystkie inne formy kredytu, chociażby nawet zabezpieczonego hipotecznie, np. na weksle, obligi, rewersy itp. zobowiązania, należy uważać za kredyt krótkoterminowy w rozumieniu art. 3 ust. (1) p. 13 ustawy.

(3) W instytucjach kredytu mieszanego (długoterminowego i krótkoterminowego) obroty osiągnięte z operacji kredytu długoterminowego nie podlegają podatkowi.

Do art. 3 ust. (1) p. 15.

§ 16. (1) Za eksport uważa się wywóz towarów poza granice celne Rzeczypospolitej Polskiej. Wywóz na obszar W. M. Gdańska nie korzysta z ulg z art. 3 ust. (1) p. 15 ustawy.

(2) Za transakcje, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego w rozumieniu art. 3 ust. (1) p. 15 ustawy, należy uważać przerób na rachunek firm zagranicznych surowców

oraz półfabrykatów, sprowadzanych z zagranicy, a przeznaczonych po przeróbce do eksportu.

(3) Osiągnięty z tych tranzakcji zarobek brutto nie podlega podatkowi przemysłowemu od obrotu.

(4) Obroty, osiągnięte z eksportu węgla oraz wszelkiego rodzaju półfabrykatów i gotowych wyrobów, jak również transakcje z firmami zagranicznymi, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego, powinny być udowodnione prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi eksportera.

(5) Eksport, dokonany za pośrednictwem wspólnych biur sprzedaży powinien być udowodniony prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi zarówno wspólnego biura sprzedaży, jak również przedsiębiorstwa, eksportującego towary za pośrednictwem tego biura.

(6) Nadto fakt eksportu powinien być udowodniony deklaracjami wywozowymi, przewidzianymi w § 55 (wzory Nr. 9 i 10) lub w § 56 (wzór Nr. 11) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 października 1934 r. — przepisy wykonawcze do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820).

(7) W razie niemożności przedstawienia przez płatnika deklaracji wywozowych — fakt eksportu może być udowodniony innymi wiarygodnymi dowodami, np. zaświadczeniami urzędów celnych, zaświadczeniami eksportowymi związków eksportowych, listami przewozowymi, konosamentami, zaświadczeniami akcyzowymi itp. Ocena tych dowodów należy do władz wymiarowych.

(8) W przypadku zwolnienia transakcji eksportowych od podatku na podstawie przedstawionego przez płatnika jednego z wyżej wspomnianych dowodów, powinna władza wymiarowa na dowodzie tym zaznaczyć, że został on wykorzystany przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu.

(9) W razie wątpliwości, podniesionych przez płatnika lub nasuwających się z urzędu, czy dany artykuł należy zaliczyć do surowców czy też do półfabrykatów lub gotowych wyrobów, mają władze wymiarowe zwracać się za pośrednictwem właściwych izb skarbowych (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) o rozstrzygnięcie do Ministerstwa Skarbu, które wydaje postanowienie po zasięgnięciu opinii izb przemysłowo-handlowych.

(10) Zwolnienie z art. 3 ust. (1) p. 15 ustawy dotyczy wyłącznie podatku przemysłowego od obrotu, wobec czego

przedsiębiorstwa eksportujące powinny być zaopatrzone we właściwe świadectwa przemysłowe.

(11) Obroty, osiągnięte z transakcji eksportowych, nie udowodnionych w sposób przepisany (brak prawidłowych ksiąg handlowych, brak dowodów wywozowych wymienionych w ust. (6) i (7) paragrafu niniejszego), nie mogą korzystać ze zwolnienia od podatku i podlegają opodatkowaniu według właściwych stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy.

(12) Obroty, osiągnięte z wywozu na obszar W. M. Gdańska, podlegają opodatkowaniu według stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy.

(13) Wynagrodzenia, uzyskane przez przedsiębiorstwa komisowe, pośrednictwa handlowego, ekspedycyjne, transportowe itp. z tytułu transakcji eksportowych nie korzystają ze zwolnienia od podatku z art. 3 ust. (1) p. 15 ustawy.

Do art. 3 ust. (2).

§ 17. (1) Jeżeli jeden i ten sam płatnik posiada kilka przedsiębiorstw, to może on być zwolniony od podatku przemysłowego od obrotu na zasadzie art. 3 ust. (2) ustawy w tym tylko przypadku, gdy łączna suma podatku przypadającego od wszystkich przedsiębiorstw danego płatnika, nie przekracza kwoty rocznej 100 złotych.

(2) Zwolnienie od podatku przemysłowego od obrotu na podstawie art. 3 ust. (2) może nastąpić tylko w postępowaniu wymiarowym.

Podstawa opodatkowania.

Art. 4.

(1) Za podstawę do obliczania podatku przemysłowego dla wszystkich przedsiębiorstw i zajęć, z wyjątkiem wymienionych w art. 8, służy obrót, osiągnięty przez przedsiębiorstwo, względnie zajęcie (art. 1), w każdym roku podatkowym.

(2) Rokiem podatkowym jest bieżący rok kalendarzowy.

Art. 5.

(1) Za obrót, podlegający opodatkowaniu, uważa się:

1) w przedsiębiorstwach handlu towarowego, względnie skupu zawodowego w celu odsprzedaży wewnątrz Państwa, — su-

mę przychodu brutto za towary, sprzedane za gotówkę, wymienione lub sprzedane na kredyt, łącznie z przychodem brutto, uzyskanym z handlu na jarmarkach, względnie targach, oraz z wykonania dostaw, w przedsiębiorstwach zaś skupu zawodowego, prowadzonego celem wywozu zagranicę, — wartość wywiezionych towarów;

2) w instytucjach kredytu krótkoterminowego, jako też w domach bankowych i kantorach wymiany — sumę pobranych i należnych procentów, prowizji, komisowego, tudzież innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia, oraz zysk brutto z operacyj obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi;

3) w instytucjach ubezpieczeniowych:

A) w instytucjach, nie opartych na wzajemności:

a) całkowitą sumę pobranych składek od ubezpieczeń rzeczowych;

b) $1/10$ część pobranych składek od ubezpieczeń na życie i od wypadków;

c) od ubezpieczeń pośrednich (reasekuracji) w działach rzeczowych $1/4$ część pobranych składek, a w działach ubezpieczeń na życie i od wypadków — $1/40$ część pobranych składek;

B) w instytucjach, opartych na wzajemności, a ograniczających swoją działalność w ubezpieczeniach bezpośrednich tylko do swoich członków, — połowę składek, wymienionych pod lit A), a), b) i c);

nie wlicza się do obrotu składek na rzecz straży ogniowych

4) dla robót i dostaw, wykonywanych jako samoistne przedsiębiorstwa, — sumę przychodu brutto za roboty, względnie dostawy;

5) w przedsiębiorstwach komisowych, pośrednictwa handlowego, w przedsiębiorstwach ekspedycyjnych oraz w przedsiębiorstwach przewozowych i komunikacyjnych — sumę prowizji, komisowego oraz wszelkich innych wynagrodzeń za wykonane świadczenia i usługi.

Za komisowe w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się działające we własnym imieniu i na rachunek osób trzecich przedsiębiorstwa sprzedaży, które prowadzą prawidłowe księgi handlowe i udowodnią stosunek komisu oraz wysokość wynagrodzenia komisowego umową lub korespondencją; w przeciwnym

razie winny być traktowane jako działające na rachunek własny.

W wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych, wypadkach służy Ministrowi Skarbu prawo zwalniania komisantów od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych, o ile stosunek komisowy i obrót wynika z prawidłowo prowadzonych ksiąg handlowych komitenta.

Stosunek komisowy nie zachodzi, jeżeli sprzedawca, działając na rachunek osób trzecich, otrzymuje dla siebie, niezależnie od umówionego wynagrodzenia komisowego lub zamiast wynagrodzenia, różnicę lub większą część różnicy między ceną, istotnie osiągniętą przy sprzedaży, a ceną, ustaloną w umowie na rzecz komitenta.

Przedsiębiorstwa komisowe, działające na rachunek osób, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy, opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego — w zależności od charakteru sprzedaży.

Przepis ustępu poprzedniego nie ma zastosowania do komisowej sprzedaży zboża, dokonywanej na rachunek producentów rolnych.

Za pośrednictwo handlowe w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się działanie przedsiębiorstw i zajęć przemysłowych w imieniu i na rachunek osób trzecich. .

Przedsiębiorstwa, względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, posiadające towary osób trzecich w konsygnacji i działające w imieniu i na rachunek osób trzecich, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy od sprzedaży powyższych towarów, — opłacają podatek od pełnego obrotu, w zależności od charakteru sprzedaży.

Inkasowanie należności za towar przez przedsiębiorstwa, względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, nie stanowi przeszkody do ustalania podatku od obrotu w myśl art.

5 p. 5 ustawy.

Określenie wysokości prowizji w formie skali ruchomej, prowadzenie handlu jednocześnie na rachunek własny i cudzy — nie stanowią przeszkody do ustalania podatku od obrotu w myśl art. 5 p. 5. ustawy.

Przepisy ust. piątego i ósmego niniejszego punktu nie dotyczą przedsiębiorstw komisowych i zajęć pośrednictwa handlo-

wego, o ile przedmiotem ich obrotu są surowce lub półfabrykaty, niezbędne dla rozwoju rolnictwa lub przemysłu krajowego. Wykaz takich towarów ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych;

6) we wszystkich innych przedsiębiorstwach handlowych — sumę przychodu brutto;

7) w przedsiębiorstwach przemysłowych, wydobywających lub przetwarzających surowce, albo produkujących wyroby z wydobytych lub zakupionych na własny rachunek materiałów — sumę przychodu brutto za surowce, półfabrykaty i gotowe wyroby, tak sprzedane za gotówkę, jak i wymienione lub sprzedane na kredyt, oraz użyte do wykonania umów o roboty i dostawy, łącznie z przychodem brutto, uzyskanym ze sprzedaży na jarmarkach, względnie targach;

8) w przedsiębiorstwach przemysłowych, wytwarzających wyroby z cudzych materiałów, — zarobek brutto, t. j. całkowitą sumę wynagrodzenia, pobranego za przerób;

9) we wszystkich innych przedsiębiorstwach przemysłowych, nie wymienionych powyżej, — sumę przychodu brutto;

10) dla zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych — zarobek brutto.

(2) Obrotów wewnętrznych przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, t. j. wydania jakiegokolwiek artykułu z jednego oddziału, czy też z jednego zakładu, względnie przedsiębiorstwa, do drugiego, należącego do tego samego przedsiębiorcy, — nie uważa się za obrót.

(3) Nie dolicza się do obrotu przedsiębiorstw przemysłowych wszelkich podatków konsumcyjnych, pobieranych od towarów, produkowanych przez te przedsiębiorstwa. Również nie dolicza się do obrotu podatku od widowisk i podatku hotelowego (ust. 4 lit. b art. 7 i art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884), opłat od kart do gry (art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 171) oraz wszelkich innych podatków, które mogą obciążyć obrót.

(4) Wylacza się z podstaw opodatkowania — po udowod-

nieniu prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi — koszty przewozu i ubezpieczenia towaru, wyłożone za nabywcę, zwroty towarów, bonifikacje i skonta oraz odsetki prolongacyjne przy transakcjach kredytowych.

Do art. 5.

§ 18. (1) Za przychód brutto uważa się pełną należność sprzedawcy z tytułu zawartej transakcji.

(2) Wszelkiego rodzaju prowizje i inne wynagrodzenia, wypłacane przez przedsiębiorstwo komisantom i pośrednikom, nie są potrącalne z obrotu tegoż przedsiębiorstwa, jako jego koszty handlowe.

(3) Odsetki za dyskonto weksla, pobrane przez sprzedawcę przy sprzedaży towaru na weksel, nie są potrącalne od przychodu brutto i stanowią w całości obrót, podlegający opodatkowaniu.

(4) Tak samo nie są potrącalne od przychodu brutto odsetki, pobrane przez sprzedawcę przy sprzedaży towaru na kredyt bez przyjmowania weksla.

(5) Odsetki prolongacyjne i odsetki zwłoki, pobrane od nabywców towarów z powodu niezapłacenia w umówionym terminie pokredytowanej ceny kupna nie stanowią części obrotu, podlegającego opodatkowaniu.

(6) Kwoty, uzyskane ze sprzedaży całego przedsiębiorstwa (cena sprzedażna), jak również kwoty, uzyskane ze sprzedaży części majątku, nie stanowiącego przedmiotu ani obrotu, ani też produkcji przedsiębiorstwa, nie są obrotami, podlegającymi opodatkowaniu.

(7) Obroty, osiągnięte z rozsprzedaży zapasu towarów w związku z likwidacją przedsiębiorstwa, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

(8) Doręczenie towaru przez przedsiębiorstwo wierzycielowi w celu pokrycia zobowiązania stanowi transakcję, podlegającą opodatkowaniu.

(9) Sumy, uzyskane ze sprzedaży egzekucyjnych na pokrycie ciążących na przedsiębiorstwie zobowiązań, stanowią część podlegającego opodatkowaniu obrotu.

(10) Cło wywozowe stanowi część podlegającego opodatkowaniu obrotu w przedsiębiorstwach skupu zawodowego.

Do art. 5 ust. (1) p. 2.

§ 19. (1) Obrót w instytucjach kredytu krótkoterminowego oraz domach bankowych i kantorach wymiany składa się z dwóch części: pierwszą stanowi suma pobranych i należnych procentów, prowizji, komisowego tudzież innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia, drugą zaś częścią jest zysk brutto, osiągnięty z operacyj obcymi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi oraz wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi.

(2) Straty, poniesione na operacjach, stanowiących drugą część obrotu, nie podlegają potrąceniu od pierwszej części składowej obrotu.

(3) Za zysk brutto, osiągnięty z operacyj obcymi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi oraz wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi, uważa się nadwyżkę pomiędzy ceną, uzyskaną przy sprzedaży wymienionych wyżej walorów, a ceną nabycia tychże walorów, bądź też — gdy nabycie nastąpiło w ubiegłych okresach operacyjnych — wartością danych walorów, wykazaną w bilansie otwarcia danego okresu operacyjnego. Wpływy z kuponów od wszelkiego rodzaju papierów wartościowych wchodzą zawsze w skład drugiej części obrotu instytucyj kredytu krótkoterminowego i podlegają opodatkowaniu bez względu na to, czy papiery wartościowe traktowane są jako lokata kapitału, czy też jako towar oraz niezależnie od tego, czy wysokość procentów może być z góry obliczona (np. przy obligacjach, listach zastawnych), czy też ich wysokość zależy od wyników gospodarczych i uzależnionego od tego dochodu z przedsiębiorstwa (np. akcje).

(4) Z obrotu, określonego w art. 5 ust. (1) p. 2 ustawy, nie są potrącalne wszelkiego rodzaju koszty, związane z osiągnięciem obrotu, a w szczególności koszty redyskonta weksli.

(5) Nie wlicza się do podlegającego opodatkowaniu obrotu kwot pobranych od klientów na pokrycie wydatków na książeczki czekowe, koszty protestu, kurtaż, asekurację, porto, depesze i t. p. po należytych udowodnieniu, że kwoty te stanowią tylko zwrot faktycznie poniesionych wydatków w zastępstwie klientów. W przypadku, gdy pobrane kwoty przekraczają wydatki faktycznie poniesione, kwoty pobrane z powyższego tytułu od klientów podlegają opodatkowaniu w całości.

Do art. 5 ust. (1) p. 3.

§ 20. (1) Składki dodatkowe (należności manipulacyjne, na fundusz rezerwowy itp.), jako wynikające z umowy o ubezpieczenie, stanowią część obrotu, podlegającego opodatkowaniu.

(2) Opłaty stemplowe, pobrane przez instytucje ubezpieczeniowe od ubezpieczonych, jako nie wynikające z umowy o ubezpieczenie, nie podlegają włączeniu do podstaw opodatkowania.

Do art. 5 ust. (1) p. 1, 4 i 7.

§ 21. Za obrót przy wykonaniu robót lub dostaw uważa się sumy zarówno otrzymane, jak i należne z tytułu robót i dostaw, faktycznie wykonanych w danym okresie podatkowym.

Do art. 5 ust. (1) p. 5.

§ 22. W trybie określonym w art. 5 ustęp (1) p. 5 ustawy ustala się również obrót naftowych przedsiębiorstw magazynowo-tłoczniowych.

§ 23. Sprzedaż znaczków stemplowych, pocztowych oraz weksli, dokonywana przez przedsiębiorstwa handlowe na podstawie udzielonych przez właściwe władze koncesyj, podlega opodatkowaniu podatkiem przemysłowym od obrotu jedynie od otrzymanego z tego tytułu wynagrodzenia komisowego.

§ 24. W przedsiębiorstwach komisowych oraz przedsiębiorstwach i zajęciach przemysłowych pośrednictwa handlowego za podlegającą opodatkowaniu sumę prowizji i komisowego uważa się sumy zarówno otrzymane, jak i należne w danym okresie podatkowym. Straty poniesione z tytułu „del credere” nie podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania.

§ 25. (1) Nie uważa się za komisowe przedsiębiorstw dokonywających zakupu towarów w imieniu własnym na rachunek osób trzecich. Przedsiębiorstwa komisowego zakupu należy traktować bądź jako przedsiębiorstwa skupu zawodowego, bądź jako przedsiębiorstwa handlu towarowego — w zależności od ich charakteru.

(2) Stosunek „del credere” nie stanowi przeszkody do uznania komisów i pośrednictwa.

(3) Przedsiębiorstwa komisowe, działające na rachunek:
a) firm zagranicznych oraz innych osób zamieszkałych lub mających siedzibę poza granicami politycznymi Rzeczypospolitej

Polskiej, b) przedsiębiorstw, gospodarstw i osób nie podlegających państwowemu podatkowi przemysłowemu w myśl art. 1 ustawy lub zwolnionych od tego podatku w myśl art. 2 i 3 ustawy, opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego według stawek w zależności od charakteru sprzedaży.

(4) Przepis ustępu (3) nie ma zastosowania do komisowej sprzedaży zboża, dokonywanej na rachunek producentów rolnych. Za zboże uważa się: pszenicę, żyto, owies, jęczmień, grykę (hreczkę), proso, kukurydzę i koński ząb.

(5) Przedsiębiorstwa oraz zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, posiadające towary osób trzecich w konsygnacji, opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego według stawek przewidzianych w art. 7 ust. (1) p. 1 oraz p. 3 lit. a) ustawy bez względu na to, czy działają w imieniu i na rachunek osób opłacających podatek przemysłowy, czy też w imieniu i na rachunek osób tego podatku nie opłacających.

(6) Przedsiębiorstwa i zajęcia, wymienione w ustępach (3) i (5) paragrafu niniejszego, powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału I cz. II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(7) Obowiązek prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych nie ciąży na przedsiębiorstwach oraz zajęciach przemysłowych pośrednictwa handlowego.

(8) Wyłącza stosunek pośrednictwa handlowego:

- a) fakturowanie towaru w swoim imieniu,
- b) sprzedaż towaru z zakładu handlowego, jeżeli przy sprzedaży tego towaru przedsiębiorstwo występuje w charakterze pośrednika handlowego,
- c) wydanie towaru ze składu należącego do przedsiębiorstwa, jeżeli przy sprzedaży tego towaru przedsiębiorstwo występuje w charakterze pośrednika handlowego,
- d) utrzymywanie składów (art. 22 ustawy) dla przechowywania towarów, przy sprzedaży których przedsiębiorstwo występuje w charakterze pośrednika handlowego.

§ 26. (1) Podlegający opodatkowaniu obrót przedsiębiorstw ekspedycyjnych, przewozowych i komunikacyjnych stanowią wszelkie wynagrodzenia (prowizje, komisowe itp.) zarówno otrzymane, jak i należne za świadczenia i usługi, uskutecznione w granicach zawartych z klientami umów.

(2) W przedsiębiorstwach ekspedycyjnych nie wyłącza się z podstaw opodatkowania wszelkich wydatków i kosztów, bez względu na ich rodzaj, jak np. koszty przewozu obcymi środkami przewozowymi, wydatki na opłacenie cła, składowego, ubezpieczenie itp., jeżeli umowa o ekspedycję lub spedycję opiewa na ryczałt wynagrodzenia, tzn. bez obowiązku wyliczania się wobec zleceniodawcy z wysokości faktycznie poniesionych wydatków i kosztów.

(3) Odsetki dyskontowe, pobierane od klientów przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne, przewozowe i komunikacyjne w razie pokrycia rachunków weksłami, — stanowią obrót, podlegający opodatkowaniu.

Do art. 5 ust. (1) p. 6.

§ 27. W przedsiębiorstwach gastronomicznych, hotelowych itp. uważa się za podlegający opodatkowaniu obrót również i dodatki pobierane na służbę zajętą w przedsiębiorstwie.

Do art. 5 ust. (1) p. 7.

§ 28. W kopalniach ropy naftowej oraz kopalniach węgla wyłącza się z przychodu brutto, stanowiącego obrót przedsiębiorstwa wartość ropy i gazów lub węgla, przypadającą na udziały brutto, obciążone już podatkiem od kapitałów i rent.

Do art. 5 ust. (1) p. 8.

§ 29. (1) W przypadku przerobu wyrobów firmy zagranicznej przez krajowe przedsiębiorstwo przemysłowe, przedsiębiorstwo to opłaca podatek w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy, od sprzedaży zaś wyrobów, wytworzonych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, powinien być opłacony podatek w myśl art. 5 ust. (1) p. 1 ustawy przez daną firmę zagraniczną, bądź jej krajowy oddział handlowy, komisanta lub przedstawiciela.

(2) Jeżeli krajowe przedsiębiorstwo przemysłowe, przerabiające wyroby firmy zagranicznej, dostarcza krajowym odbiorcom wytworzone wyroby bezpośrednio na skutek zleceń firmy zagranicznej, wówczas przedsiębiorstwo to powinno opłacać podatek również i od transakcyj sprzedaży (art. 5 ust. (1) p. 1 ustawy).

§ 30. (1) W młynach gospodarczych, tj. młynach, doko-

nywających wyłącznie przemiału przywiezionego cudzego zboża za wynagrodzeniem w ten sposób, iż właściciel otrzymuje przetwory z własnego zboża płacąc wynagrodzenie za przemiał, czy to w pieniądzu, czy też w naturze, podlegający opodatkowaniu obrót stanowi wynagrodzenie za przemiał. Uznanie otrzymanego w naturze wynagrodzenia za wynagrodzenie za przemiał może nastąpić w tych tylko przypadkach, gdy klient z oddanego zboża otrzymuje w gotowych produktach mniej niż oddał, a różnicę zatrzymuje przedsiębiorca tytułem wynagrodzenia, oraz gdy klient z tej mniejszej ilości zboża otrzymuje wszystkie produkty, które z przemielenia powstały. Nie stoi na przeszkodzie do ustalenia obrotu młynów gospodarczych w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy fakt wydania od razu z posiadanych zapasów produktu gotowego, jeżeli zapasy te pochodzą z wynagrodzenia za przemiał, dokonany poprzednio dla innych osób, oraz jeżeli wydawany z posiadanych zapasów produkt gotowy jest tego samego gatunku i znajduje się w tym samym stosunku, w jakim by je otrzymał klient po przemieleniu zboża własnego w sposób przez niego żądany. W razie niedotrzymania w całości powyższych warunków zachodzi transakcja wymiany.

(2) W młynach handlowych, które obok transakcyj sprzedaży produktów mącznych, uzyskanych z zakupionego na własny rachunek zboża, sprzedają również produkty mączne w drodze wymiany za zboże, kalkulując przy tym, jeżeli chodzi o ceny zboża i produktów mącznych — według cen, istniejących na rynku zbożowym, całkowity obrót ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy.

(3) W młynach handlowo-gospodarczych (o charakterze mieszanym) należy obrót, uzyskany ze sprzedaży (wymiany) produktów przemiałowych z zakupionego na własny rachunek zboża, ustalać w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy. Obrót zaś uzyskany z transakcji, dokonanych na zasadach, o których mowa w ust. (1) paragrafu niniejszego, ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy.

§ 31. (1) W przedsiębiorstwach przemysłowych, podlegających opodatkowaniu w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy, realizacja otrzymanego w naturze wynagrodzenia za przerób w stanie nie zmienionym nie stanowi obrotu podlegającego opodatkowaniu. Natomiast w przypadku przerobienia otrzymanego

w naturze wynagrodzenia i sprzedaży produktów otrzymanych z przerobu — obrót, uzyskany z tego rodzaju sprzedaży, podlega opodatkowaniu w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy.

(2) Analogiczne zasady stosuje się również przy opodatkowaniu przedsiębiorstw, o których mowa w § 22 rozporządzenia niniejszego.

Do art. 5 ust. (1) p. 10.

§ 32. (1) Wydatki wyłożone w zastępstwie i na rachunek klienta, np. opłaty stemplowe od podań i pism, opłaty sądowe itp., wyłącza się z podstaw opodatkowania, jeżeli płatnik z tych wydatków wyrachowuje się wobec swych klientów i udowodni zarówno fakt ich poniesienia, jak i wyrachowania.

(2) Wydatki kancelaryjne nie podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania.

Do art. 5 ust. (3).

§ 33. (1) W przedsiębiorstwach przemysłowych, przerabiających towary podlegające podatkowi konsumcyjnym (fabryki cukierków, wódek itp.), podatki te nie mogą być wyłączone z podstaw opodatkowania.

(2) Przepis art. 5 ust. (3) ustawy dotyczy jedynie przedsiębiorstw przemysłowych i nie odnosi się do przedsiębiorstw handlowych, chociażby te w zastępstwie przedsiębiorstw przemysłowych opłacały podatki konsumcyjne.

(3) Nie dolicza się do podlegającego opodatkowaniu obrotu:

- a) w przedsiębiorstwach produkujących karty do gry — opłat od kart do gry (art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1931 r. — Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 171);
- b) u sprzedawców energii elektrycznej — państwowego podatku od energii elektrycznej (ustawa z dnia 17 grudnia 1931 r. Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 720) wraz z dodatkiem komunalnym, chociażby nawet pobranego w łącznej kwocie należności za energię elektryczną, bez specjalnego jego wyodrębnienia.

(4) Kwoty uiszczone tytułem podatku przemysłowego nie są potrącalne od obrotu.

Do art. 5 ust. (4).

§ 34. (1) Bonifikacje, tj. obniżki ceny sprzedaży, podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania pod warunkiem udzielenia ich w tym samym okresie podatkowym, w którym dokonano właściwych transakcji sprzedaży.

(2) Wynikłe na dłużnikach straty w żadnym przypadku nie mogą być wyłączone z podstaw opodatkowania.

Forma i wysokość podatku.

Art. 6.

Podatek przemysłowy pobiera się od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć, z wyjątkiem wymienionych w art. 8 i 9:

- a) w formie świadectw przemysłowych,
- b) w postaci podatku od obrotu.

Art. 7.

(1) Stawka podatku od obrotu wynosi:

1) 1,2% od obrotów:

- a) wymienionych w art. 5 p. 1) i 4) a osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe: przedsiębiorstwa handlowe, przedsiębiorstwa skupu zawodowego oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw;
- b) osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe przedsiębiorstwa wydawnictwa książek, drukowanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej;

2) 1,5% od obrotów, wymienionych w art. 5 p. 7) i 8) a osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii VI, VII i VIII świadectw przemysłowych;

3) 1,7% od obrotów:

- a) wymienionych w art. 5 p. 1) i 4) a osiągniętych przez nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych: przedsiębiorstwa handlowe, przedsiębiorstwa skupu zawodowego oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw;
- b) wymienionych w art. 5 p. 2) a osiągniętych przez przedsiębiorstwa, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem zysków brutto z operacji obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi;

4) 1,9% od obrotów, wymienionych w art. 5 p. 4) i 7) a osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe: przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania robót;

5) 2,5% od obrotów przedsiębiorstw ekspedycyjnych, przewozowych i komunikacyjnych;

6) 6% od obrotów przedsiębiorstw komisowych i pośrednictwa handlowego oraz pośredników handlowych (kat. IIb zajęć przemysłowych — cz. III lit. D taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23);

7) 3% od pozostałych obrotów, podlegających opodatkowaniu.

(2) Stawki, przewidziane w p. 1) lit. a) i w p. 3) lit. a), stosuje się wyłącznie do obrotów przedsiębiorstw handlowych, uzyskanych ze sprzedaży towarów bez przerobu. Obroty przedsiębiorstw handlowych, uzyskane ze sprzedaży towarów po ich przerobieniu, opłacają podatek według stawki 1,9%. Nie uważa się jednak za przerób nabytego towaru czynności przygotowawczych, dokonywanych — zgodnie z istniejącymi zwyczajami — przed skutecznieniem sprzedaży w przedsiębiorstwach handlowych lub na ich zlecenie w obcych przedsiębiorstwach przemysłowych. W razie wątpliwości, czy dana czynność odpowiada czynności przygotowawczej, dokonywanej zgodnie z istniejącymi zwyczajami handlowymi, — zasięga władza podatkowa opinii właściwej izby przemysłowo-handlowej.

(3) Do obrotów, osiągniętych ze sprzedaży, dokonanych bezpośrednio z samego zakładu przemysłowego, czy też z zakładów handlowych, należących do właściciela przedsiębiorstwa przemysłowego, — nie mogą być stosowane stawki podatkowe, przewidziane dla przedsiębiorstw handlowych, jeżeli obroty te dotyczą towarów, wyprodukowanych przez to samo przedsiębiorstwo przemysłowe.

(4) Począwszy od roku podatkowego 1939 stawki, ustalone w artykule niniejszym, obniża się o 0,1.

Do art. 7.

§ 35. (1) Za przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii I — V, względnie VI — VIII świadectw przemysłowych rozumie się przedsiębiorstwa zaliczone do wymienionych kategorii w myśl

cz. II. lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(2) Przy stosowaniu stawek podatkowych dla wymienionych przedsiębiorstw miarodajna jest ustawowo należąca kategoria świadectwa przemysłowego, a nie kategoria świadectwa faktycznie posiadanego.

(3) Przedsiębiorstwa przemysłowe wymienione w rozdziałach XIV, XVIII i XIX cz. II. lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, opłacają podatek przemysłowy od obrotu według stawek przewidzianych dla przedsiębiorstw kategorii I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych od 1 dnia najbliższego miesiąca następującego po powstaniu okoliczności uzasadniających zaliczenie tych przedsiębiorstw do jednej z wymienionych wyżej kategorii świadectw przemysłowych.

(4) Przedsiębiorstwa przemysłowe wymienione w rozdziałach I, II, III, IV, V, VI i X cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, opłacają podatek przemysłowy od obrotu według stawek przewidzianych dla przedsiębiorstw przemysłowych kategorii I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych od obrotu osiągniętego w ciągu całego roku podatkowego, niezależnie od tego w jakim okresie roku podatkowego powstały okoliczności uzasadniające zaliczenie tych przedsiębiorstw do jednej z wymienionych wyżej kategorii świadectw przemysłowych.

Do art. 7 ust. (2).

§ 36. W razie wątpliwości, czy dana czynność odpowiada pojęciu czynności przygotowawczej, dokonywanej zgodnie z istniejącymi zwyczajami handlowymi, — mają władze skarbowe zwracać się za pośrednictwem właściwych izb skarbowych (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) o rozstrzygnięcie do Ministerstwa Skarbu, które wydaje postanowienie po zasięgnięciu opinii izb przemysłowo-handlowych.

Art. 8.

Państwowy podatek przemysłowy tylko w formie, określonej w art. 6 lit. a), opłacają:

- 1) przedsiębiorstwa handlu wędrownego (art. 19);
- 2) przedsiębiorstwa handlu jarmacznego (art. 20);
- 3) pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie), inspektory i agenci towarzystw ubezpieczeniowych, przedsiębiorstw komunikacyjnych, przewozowych, kredytowych, z wyjątkiem po-

mocników, podróżujących w imieniu lub na rachunek firm, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy;

4) przedsiębiorstwa, prowadzące wydawnictwa dzienników i innych pism periodycznych;

5) pracowni i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, rybołówstwo, o ile są prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyżej jednego członka rodziny; dla zaliczenia do pracowni i zajęcia rzemieślniczego, względnie rękodzielniczego, nieodzowne jest posiadanie karty rzemieślniczej; przepis niniejszy nie ma zastosowania do mydlarstwa, rzeźnictwa oraz wyrębu mięsa.

Do art. 8.

§ 37. Wszystkie przedsiębiorstwa oraz zajęcia, wymienione w art. 8 ustawy, powinny być zaopatrzone we właściwe świadectwa przemysłowe.

Do art. 8 p. 3.

§ 38. (1) Pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie) powinni wykazać się dowodami opłacenia przez firmy, w imieniu lub na rachunek których działają, świadectwa przemysłowego oraz pełnomocnictwem firmy przez nich reprezentowanej.

(2) Komiwojażerowie firm zagranicznych powinni być uważani, jako działający na rachunek własny, jeżeli umowy zawarte z właściwymi obcymi państwami nie traktują tej sprawy odmiennie.

Do art. 8 p. 4.

§ 39. (1) Za pisma periodyczne uważa się czasopisma, tj. druki, nie mające zamkniętej całości, a ukazujące się periodycznie, pod jednym tytułem w bieżących numerach (zeszytach).

(2) Natomiast pod pojęcie pisma periodycznego nie podpadają książki wydawane periodycznie, a stanowiące bądź oddzielnie, bądź przez połączenie kilku tomów (zeszytów) jedną całość.

(3) Osiągane przez przedsiębiorstwa, prowadzące wydawnictwa dzienników i innych pism periodycznych, wpływy za ogłoszenia umieszczane w tych wydawnictwach nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu.

§ 40. (1) Obroty drukarni, osiągnięte z druku pism codziennych i pism periodycznych, należących do właściciela drukarni, nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu.

(2) Natomiast w drukarniach, wykonywających oprócz druku własnych pism periodycznych i inne druki na zamówienia osób postronnych, opodatkowanu podlegają jedynie obroty, osiągnięte z wykonania druków dla zamawiających.

Do art. 8 p. 5.

§ 41. (1) Pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, rybołówstwo — nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu, jeżeli są prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyżej jednego członka rodziny.

(2) Jeżeli w wymienionym w poprzednim ustępie przedsiębiorstwie zatrudniona jest, chociaż przejściowo, jedna siła obca lub dwaj członkowie rodziny, wówczas ulga z art. 8 p. 5 ustawy nie może być przyznana.

(3) Za siły obce nie uważa się uczniów przemysłowych, trzymanych w przedsiębiorstwie na podstawie pisemnej umowy zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r, Nr. 53, poz. 468 i 1934 r. Nr. 40, poz. 350).

(4) Za członków rodziny uważa się: małżonków, dzieci ślubne, nieślubne i przysposobione, krewnych męża i żony w linii wstępnej i zstępnej.

(5) Właściciele pracowni rzemieślniczych lub rękodzielniczych oraz osoby wykonywające zajęcia rzemieślnicze lub rękodzielnicze celem uzyskania ulgi z art. 8 p. 5 ustawy powinny wykazać się posiadaniem karty rzemieślniczej. Na obszarze województwa śląskiego poświadczenia władz przemysłowych I instancji zastępują karty rzemieślnicze.

(6) W przypadku nieposiadania karty rzemieślniczej (poświadczenia władzy przemysłowej I instancji) przez właściciela pracowni rzemieślniczej (rękodzielniczej) lub przez osobę, wykonywającą zajęcie rzemieślnicze (rękodzielnicze) właściwe pracownie (zajęcia) nie korzystają z ulg, przewidzianych w art. 8 p. 5 ustawy.

(7) Mydlarstwo, rzeźnictwo i wyrab mięsa nie korzystają w ogóle z ulgi z art. 8 p. 5 ustawy.

(8) Pracownie rzemieślnicze (rękodzielnicze), zatrudniające dwóch lub więcej współwłaścicieli, nie korzystają z ulg, przewidzianych w art. 8 p. 5 ustawy, nawet jeżeli każdy z współwłaścicieli posiada kartę rzemieślniczą.

Art. 9.

Podatek przemysłowy tylko w formie podatku od obrotu (art. 6 lit. b) opłacają samodzielne wolne zajęcia zawodowe: lekarzy, dentystów, weterynarzy, felczerów, adwokatów, notariuszy, obrońców sądowych, architektów, inżynierów, innych techników i inne samodzielne wolne zajęcia zawodowe, które ustala w drodze rozporządzeń Minister Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem.

Do art. 9.

§ 42. (1) Technicy dentystyczni, zarejestrowani jako samodzielni bądź uprawnieni technicy dentystyczni (art. 14 i nast. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystycznej; Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 4, poz. 32) opłacają podatek przemysłowy tylko w formie podatku od obrotu na równi z wymienionymi w art. 9 ustawy samodzielnymi wolnymi zawodami.

(2) Technicy dentystyczni, nie posiadający prawa samodzielnego wykonywania zawodu techniczno-dentystycznego, podlegają opodatkowaniu na równi z przedsiębiorstwami, wymienionymi w rozdziale XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

R o z d z i a ł II.

ŚWIADECTWA PRZEMYSŁOWE.

Rejestracja przedsiębiorstw.

Art. 10.

Świadectwa przemysłowe (art. 6 lit. a) winny być wykupione:

1) przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe dla każdego, przez nie prowadzonego, oddzielnego zakładu handlowego, względnie przemysłowego;

2) przez każde przedsiębiorstwo na zysk obliczone, a wykonywane bez utrzymywania oddzielnego zakładu;

3) dla każdego zajęcia przemysłowego, wymienionego w taryfie, dołączonej do art. 23.

Określenie oddzielnych zakładów i przedsiębiorstw.

Art. 11.

Za oddzielny zakład handlowy uważa się osobne, stałe lub ruchome, zamknięte lub otwarte, pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia, względnie kilka pomieszczeń, posiadających bezpośrednie ze sobą połączenie, — w których prowadzi się handel towarowy, lub w których dokonywa się innych operacyj handlowych, stanowiących według taryfy, załączonej do art. 23, odrębne przedsiębiorstwo.

Do art. 11.

§ 43. Za oddzielne przedsiębiorstwo handlowe, wymagające nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego, uważa się każde przedsiębiorstwo, wymienione odrębnie w rozdziałach I — XXI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

P r z y k ł a d y:

Hotel (rozdział X) i restauracja (rozdział VII), chociażby się mieściły w lokalach ze sobą połączonych, stanowią dwa odrębne przedsiębiorstwa, wymagające nabycia dwóch świadectw przemysłowych.

Sklep kolonialny (rozdział I) i zakład restauracyjny (roz-

dział VII) w żadnym przypadku nie mogą stanowić jednego przedsiębiorstwa, a wymagają nabycia dwóch odrębnych świadectw przemysłowych.

§ 44. (1) Samochód, z którego prowadzi się sprzedaż towarów, jest w myśl art. 11 ustawy oddzielnym zakładem handlowym, który powinien być zaopatrzony w odrębne świadectwo przemysłowe.

(2) Kategorię świadectwa przemysłowego określa się według rodzaju i znamion sprzedaży — stosownie do przepisów części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(3) Jeżeli sprzedaż z samochodu prowadzona jest w kilku miejscowościach, zaliczonych do różnych klas, świadectwo przemysłowe nabywa się według ceny, odpowiadającej miejscowości, zaliczonej do najwyższej klasy.

Art. 12.

(1) Za oddzielny zakład przemysłowy (wytwórnię, pracownię, warsztat, zakład rzemieślniczy) uważa się jedno, względnie kilka, zamkniętych lub otwartych, pomieszczeń, bądź położonych w obrębie jednego obejścia, bądź stanowiących jeden jednolity zespół gospodarczy i służących do jednego rodzaju produkcji lub nawet do kilku rodzajów, jeśli stanowią one kolejne stopnie obróbki, względnie przeróbki, tych samych materiałów albo wytworów lub znajdują się w związku, uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

(2) W wypadkach wątpliwych izba skarbowa w porozumieniu z wojewódzką władzą przemysłową, a jeżeli chodzi o zakłady, podległe władzom górniczym — izba skarbowa w porozumieniu z wyższym urzędem górniczym rozstrzyga, czy istnieje jeden jednolity zespół gospodarczy i czy kolejne stopnie obróbki, względnie przeróbki, pozostają w związku, uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

Do art. 12.

§ 45. W przypadkach, o których mowa w art. 12 ust. (2), ustawy, postanowienia izby skarbowej zapadają tylko na prośby płatników, należycie umotywowane pod względem faktycznym i prawnym.

Art. 13.

(1) Za oddzielne przedsiębiorstwo górnicze uważa się zespół szybów, sztolni, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego terenu kopalnianego i służących do wydobywania tego samego produktu.

(2) Wydobywanie ubocznych produktów kopalnianych przy prowadzeniu głównej eksploatacji górniczej nie uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo.

Do art. 13.

§ 46. Za oddzielne przedsiębiorstwo górnicze uważa się:

- a) w kopalniach nafty — zespół szybów, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego pola naftowego lub nawet kilku pól naftowych, pozostających jednak w bezpośredniej z sobą styczności;
- b) w innych przedsiębiorstwach górniczych — zespół urządzeń kopalnianych, służących do wydobywania produktów górniczych wraz z odpowiednimi terenami górnictwymi, zarejestrowany przez władze górnicze, jako oddzielna kopalnia.

Art. 14*).

(1) Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe oprócz zakładu przemysłowego prowadzi także zakład handlowy celem sprzedaży w nim wyrobów własnej produkcji, to tego rodzaju zakłady handlowe uważa się za oddzielne w myśl art. 11.

(2) Postanowienie ustępu pierwszego niniejszego artykułu nie dotyczy zakładów hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji, o ile te zakłady są utrzymywane przez przedsiębiorstwo przy samym zakładzie przemysłowym lub poza nim, lecz w obrębie miejscowości, będącej jego siedzibą, lub w miejscowości, będącej poza jego siedzibą, o ile jest to jedyny hurtowy zakład sprzedaży poza siedzibą zakładu przemysłowego.

(3) Detaliczna i drobna sprzedaż produktów własnego wy-

*) W brzmieniu, obowiązującym do dnia 31 grudnia 1936 r. włącznie.

robu, dokonywana w tym samym lokalu, gdzie się mieści zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa.

Do art. 14*).

§ 47. (1) Wszelkiego rodzaju zakłady utrzymywane przez przedsiębiorstwo przemysłowe poza lokalem zakładu przemysłowego w celu sprzedaży wyrobów własnej produkcji uważa się za oddzielne zakłady handlowe, wymagające nabycia odrębnych świadectw przemysłowych stosownie do przepisów rozdziału I części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(2) Sprzedaż produktów własnego wyrobu, dokonywana w tym samym lokalu, gdzie się mieści zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa nawet w razie przeznaczenia specjalnego pomieszczenia dla prowadzenia sprzedaży produktów własnego wyrobu — pod warunkiem jednak, aby pomieszczenie to znajdowało się w granicach lokalu zakładu przemysłowego. Oddzielenie pomieszczenia, w którym prowadzona jest sprzedaż od pomieszczeń, w których mieści się zakład przemysłowy, ścianą, sienią, schodami, korytarzem, podwórzem itp. lub dokonywanie sprzedaży na terenie tej samej nieruchomości, w której znajduje się zakład przemysłowy, nie stanowi przeszkody do uznania, że sprzedaż dokonywana jest w lokalu zakładu przemysłowego.

(3) W razie sprzedaży w zakładach, o których mowa w art. 14 ust. (2) ustawy, oprócz własnych wyrobów także i innych towarów, powinno być wykupione właściwe świadectwo przemysłowe (na handel hurtowy, detaliczny lub drobny).

Art. 14**).

(1) Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe oprócz zakładu przemysłowego prowadzi także zakład handlowy celem sprzedaży w nim wyrobów własnej produkcji, to tego rodzaju zakłady handlowe uważa się za oddzielne w myśl art. 11.

(2) Sprzedaż produktów własnego wyrobu, dokonywana w tym samym lokalu, gdzie mieści się zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa.

**) W brzmieniu, obowiązującym od dnia 1 stycznia 1937 r.

Art. 15.

Za oddzielne przedsiębiorstwo uważa się każdy wyrąb lasu wraz z pierwiastkową obróbką drzewa, dokonywany w obrębie jednej lub kilku graniczących ze sobą parcel leśnych.

Do art. 15.

§ 48. Za graniczące ze sobą parcele uważa się sekcje leśne, położone w jednym kompleksie lasów, nawet nie stykających się ze sobą bezpośrednio, lecz znajdujące się w bliskim sąsiedztwie.

Art. 16.

Za oddzielny zakład w przedsiębiorstwach żeglugi uważa się każdy statek.

Art. 17.

Za oddzielne przedsiębiorstwo kolei żelaznych uważa się cały zespół urządzeń na liniach kolejowych, objętych jedną koncesją.

Art. 18.

(1) Oddzielne przedsiębiorstwo stanowi wykonywania każdej poszczególnej umowy o dokonanie robót lub dostaw, jako też każdej poszczególnej umowy o dzierżawę od Państwa lub od związku samorządowego prawa poboru specjalnych opłat (targowej, mostowej, rogatekowej i t. p.).

(2) Nie uważa się jednak za oddzielne przedsiębiorstwo wykonywania umów:

- a) przez przedsiębiorstwa przemysłowe — o dostawy wyrobów ich własnej fabrykacji;
- b) przez przedsiębiorstwa przewozowe i komunikacyjne — o przewóz ładunków;
- c) przez przedsiębiorstwa handlu towarowego — o dostawy towarów, stanowiących przedmiot ich własnego handlu, o ile cena świadectwa, nabytego na prowadzenie handlu towarowego, odpowiada cenie świadectwa, które należałoby wykupić na samoistną dostawę;
- d) przez przedsiębiorstwa budowlane i biura techniczne —

o prowadzenie robót, wchodzących w zakres ich działalności;

- e) przez wszelkie czynności zarobkowe, dokonywane przez wolne zawody poza siedzibą swego biura.

Do art. 18.

§ 49. (1) Na każdą robotę lub dostawę, wykonywaną jako samoistne przedsiębiorstwo, należy wykupić odrębne świadectwo przemysłowe.

(2) Przedsiębiorstwa handlu towarowego mogą skutecznie dostawy towarów, stanowiących przedmiot ich własnego handlu, bez odrębnego świadectwa przemysłowego na dostawę na ogólną sumę, odpowiadającą normom, przewidzianym w części II lit. A rozdział V taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, dla świadectwa przemysłowego posiadanego przez dane przedsiębiorstwo.

§ 50. (1) Za biura techniczne uważa się biura, które na zamówienia sporządzają wszelkiego rodzaju techniczne i budowlane plany oraz projekty, jak również podejmują się wykonywania tych projektów (planów), nie najmując robotników oraz nie dostarczając własnych materiałów.

(2) Tego rodzaju biura techniczne powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe II kat. przedsiębiorstw handlowych w myśl części II lit. A rozdział VI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, i nie mają obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na każdą poszczególną robotę, wchodzącą w zakres ich działalności, określonej w ust. (1) paragrafu niniejszego.

(3) Za przedsiębiorstwa budowlane uważa się stałe przedsiębiorstwa, podejmujące się wykonania robót i utrzymujące w tym celu personel techniczny oraz robotników, bez względu na to, czy dostarczają one, czy też nie dostarczają materiałów służących do wykonania robót.

(4) Przedsiębiorstwa budowlane powinny nabywać świadectwa przemysłowe według ogólnej ilości zatrudnionych robotników w myśl części II lit. C rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(5) Tego rodzaju przedsiębiorstwa budowlane nie mają obo-

wiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na każdą poszczególną robotę. ?

(6) Przedsiębiorstwa budowlane, wykonywające roboty z własnych materiałów, opłacają podatek przemysłowy od obrotu w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy, wykonywające zaś roboty z cudzych materiałów — w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy.

(7) Biura techniczne, które, oprócz czynności określonych w ust. (1) paragrafu niniejszego, wykonywają nadto roboty przy pomocy najętych robotników, powinny oprócz świadectw przemysłowych na biura techniczne nabywać odpowiednie świadectwa przemysłowe na przedsiębiorstwa budowlane — według ilości zatrudnionych robotników.

Art. 19.

W handlu wędrownym (domokrążnym) za przedsiębiorstwo uważa się:

- a) dla handlu obnośnego — sprzedaż towarów ze skrzyni, kufra, walizy, kosza i t. p. opakowania, przenoszonego z miejsca na miejsce przez kupca;
- b) dla handlu rozwoźnego — sprzedaż towarów z wozu, łodzi i t. p. pomieszczenia, przewożonego z miejsca na miejsce przy pomocy siły zwierzęcej.

Art. 20.

W handlu jarmacznym za przedsiębiorstwo, wymagające wykupienia osobnego świadectwa przemysłowego, uważa się sprzedaż na jarmarkach, trwających dłużej niż trzy dni, towarów należących do przedsiębiorstwa, które nie przedstawi dowodu wykupienia świadectwa przemysłowego z tytułu posiadania zakładów, określonych w art. 11, 12, 13 i 15.

Do art. 20.

§ 51. Za jarmarki w rozumieniu art. 20 ustawy uważa się targi trwające dłużej niż trzy dni, jak np. targi lwowskie, poznańskie i tp.

Art. 21.

Co do innych rodzajów przedsiębiorstw, nieprzewidzianych w art. 11 do 20, izbie skarbowej przysługuje prawo rozstrzyga-

nia, czy te przedsiębiorstwa, względnie ich zakłady, mają być uważane za oddzielne.

Do art. 21.

§ 52. Rybołówstwo, wykonywane na jednym obszarze wodnym położonym na terenie dwóch powiatów, stanowi jedno przedsiębiorstwo przemysłowe i powinno wykupić świadectwo przemysłowe w okręgu tego urzędu skarbowego, w którym znajduje się skład na ryby, łodzie, sieci itp., przy czym powinny być przestrzegane przepisy art. 25 ustawy.

Art. 22.

(1) Należące do przedsiębiorstwa oddzielne składy nie podlegają obowiązkowi wykupienia świadectw przemysłowych; na takie składy winny jednak być uzyskane osobne karty rejestracyjne (art. 23).

(2) Za oddzielny skład uważa się jedno lub kilka bezpośrednio ze sobą połączonych pomieszczeń poza obrębem zakładu handlowego lub przemysłowego (art. 11—14), należących do jednego przedsiębiorstwa, zamkniętych, albo otwartych, a służących wyłącznie do przechowywania, przesuszania, oczyszczania, sortowania, brakowania, przeładowywania lub pakowania towarów, jak również do przechowywania przez przedsiębiorstwa przemysłowe: zapasowych maszyn, narzędzi, paliwa, surowców i materiałów, niezbędnych do produkcji, jako też wyrobów, przez te przedsiębiorstwa wytwarzanych, tudzież zapasów żywności lub odzieży i t. p. produktów do zaopatrywania własnych robotników, o ile to zaopatrywanie nie jest obliczone na zysk przedsiębiorcy i tem samem nie posiada charakteru przedsiębiorstwa handlowego.

Do art. 22.

§ 53. (1) Skład, znajdujący się w pomieszczeniu, bezpośrednio połączonym z zakładem przemysłowym lub handlowym, nie jest oddzielnym składem w rozumieniu art. 22 ustawy.

(2) Jeżeli pomieszczenie składowe zakładu handlowego, nie będące oddzielnym składem, ma charakter pokoju i w pomieszczeniu tym dokonywane są transakcje handlowe, wówczas okoliczność ta powinna być uwzględniona przy ustalaniu kategorii

świadcstwa przemysłowego dla zakładu handlowego, jeżeli kategoria świadctwa w myśl przepisów części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, uzależniona jest od ilości pokoi.

Ceny świadctw przemysłowych.

Art. 23.

(1) Ceny świadctw przemysłowych zależą od kategorii, do której przedsiębiorstwo lub zajęcie zostało zaliczone, jak również od klasy miejscowości, w której wykonywa się przedsiębiorstwo lub zajęcie.

(2) Podział miejscowości na klasy oraz przedsiębiorstw i zajęć na kategorie tudzież ceny świadctw przemysłowych zawiera taryfa, załączona do niniejszego artykułu.

(3) Za karty rejestracyjne na oddzielne składy (art. 22), utrzymywane przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, uiszcza się osobną stałą opłatę w wysokości dziesięciu złotych za każdą kartę.

Art. 24.

(1) W tych wypadkach, gdy w jednym zakładzie handlowym jest prowadzony handel mieszany (np. hurtowy i detaliczny łącznie) lub gdy w jednym zakładzie przemysłowym są wykonywane różne, związane z sobą, gałęzie fabrykacji, — zakład taki winien być zaopatrzony w świadctwo przemysłowe kategorii najwyższej pod względem rodzaju handlu, względnie przemysłu.

(2) Jeżeli zaś dla każdej gałęzi fabrykacji należałoby wykupić świadctwo przemysłowe według ilości robotników, a cena tego świadctwa byłaby niższa od tej, jakaby przypadająca według ogólnej ilości robotników, zatrudnionych w zakładzie, — to świadctwo należy opłacić według ogólnej ilości robotników, nie przyjmując pod uwagę różnicy fabrykacji.

Do art. 24.

§ 54. (1) Jeżeli w jednym zakładzie przemysłowym (art. 12 i 13 ustawy) są wykonywane różne, związane z sobą, gałęzie fabrykacji, to na taki zakład przemysłowy powinno być nabyte jedno świadctwo przemysłowe — według tego rodzaju fabry-

*) Patrz załącznik do Art. 23 powołany na końcu ustawy.

kacji, dla której przewidziane jest świadectwo przemysłowe wyższej kategorii w myśl części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(2) W przypadku, gdy dla wszystkich gałęzi fabrykacji (produkcji), wykonywanych w jednym zakładzie przemysłowym, przewidziane są w części II lit. C taryfy świadectwa przemysłowe według ilości robotników, wówczas na dany zakład przemysłowy powinno być nabyte jedno świadectwo przemysłowe — bądź według poszczególnych rodzajów fabrykacji, bądź też według ogólnej ilości zatrudnionych w całym zakładzie przemysłowym robotników, w zależności od tego, które świadectwo przemysłowe jest wyższej kategorii.

P r z y k ł a d y:

I. Zakład przemysłowy obejmuje przędzalnię o 200 robotnikach, tkalnię o 400 robotnikach i farbiarnię o 100 robotnikach, ogółem ilość robotników w zakładzie przemysłowym — 700.

Przypadają świadectwa przemysłowe według poszczególnych rodzajów fabrykacji:

- a) na przędzalnię 200 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii III,
- b) na tkalnię — 400 robotników — rozdział XIX części II lit. C taryfy — kategorii III,
- c) na farbiarnię — 100 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii IV.

Na cały zakład przemysłowy przypada świadectwo przemysłowe w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy według 700 robotników — kategorii II.

Na dany zakład przemysłowy powinno być wykupione świadectwo przemysłowe kategorii II.

II. Zakład przemysłowy obejmuje przędzalnię o 600 robotnikach, tkalnię o 250 robotnikach i farbiarnię o 100 robotnikach, ogólna ilość robotników w zakładzie przemysłowym — 950.

Przypadają świadectwa przemysłowe według poszczególnych rodzajów fabrykacji:

- a) na przędzalnię — 600 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii I,

- b) na tkalnię — 250 robotników — rozdział XIX części II lit. C taryfy — kategorii III.
- c) na farbiarnię — 100 robotników — rozdział XVII części II lit. C taryfy — kategorii IV.

Na cały zakład przemysłowy przypadłoby świadectwo przemysłowe w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy według ogólnej ilości zatrudnionych robotników (950) kategorii II. Jednak z uwagi na to, że według ilości robotników zatrudnionych w przędzalni przypada świadectwo przemysłowe kategorii I, — na dany zakład przemysłowy powinno być wykupione świadectwo przemysłowe na przędzalnię kategorii I.

Art. 25.

Dla przedsiębiorstwa lub zajęcia, wykonywanego w kilku miejscowościach, zaliczonych do różnych klas, nabywa się świadectwa przemysłowe według ceny, odpowiadającej miejscowości, zaliczonej do najwyższej klasy.

Do art. 25.

§ 55. Świadectwa przemysłowe na skup zawodowy powinny być nabywane w miejscu zamieszkania skupującego i według najwyższej klasy miejscowości, w której transakcje skupu są dokonywane (miejsce odprzedaży jest bez znaczenia).

Art. 26.

(1) Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu przysługuje prawo przenoszenia poszczególnych miejscowości z wyższej klasy do niższej lub odwrotnie, jeśli w tych miejscowościach zostanie stwierdzony upadek, względnie rozwój, handlu i przemysłu. Rozporządzenia w tym przedmiocie uzyskują moc obowiązującą z dniem 1 stycznia roku następnego po ich ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Ministrowi Skarbu przysługuje również prawo zaliczania do odpowiednich kategorii takich przedsiębiorstw, które nie mogłyby być objęte taryfą, załączoną do art. 23.

*) Patrz przepisy rozp. wyk. §§ 74, 76—78, 81, 82, 83, 85—87 powołane po części II lit. A. i B. taryfy stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do art. 26.

§ 56. Wnioski i prośby grup płatników o przeniesienie poszczególnych miejscowości z jednej klasy do drugiej powinny być składane Ministrowi Skarbu najpóźniej do dnia 1 sierpnia roku, poprzedzającego ten rok podatkowy, od którego ma obowiązywać przeniesienie.

Nabywanie świadectw przemysłowych.

Art. 27.

(1) Świadectwa przemysłowe, tudzież karty rejestracyjne winny być nabywane w miesiącach listopadzie i grudniu, poprzedzających rok podatkowy.

(2) Cenę świadectwa przemysłowego, względnie opłatę za karty rejestracyjne, uiszcza się w pełnej kwocie za cały rok podatkowy zgóry.

Art. 28.

(1) Dla zakładów handlowych i przemysłowych, dla innych przedsiębiorstw, na zysk obliczonych, tudzież dla osobistych zajęć przemysłowych, które rozpoczynają swą działalność w ciągu roku podatkowego, należy nabyć przed rozpoczęciem działalności: świadectwo roczne (art. 27 ust. 2), o ile działalność rozpoczyna się przed 1 lipca, świadectwo półroczne (za połowę ceny taryfowej), o ile działalność rozpoczyna się dopiero od 1 lipca lub po tym terminie.

(2) Ważność powyższych świadectw upływa w każdym razie z końcem roku podatkowego.

(3) Postanowienia ustępów (1) i (2) niniejszego artykułu stosuje się również analogicznie do kart rejestracyjnych na składy, powstałe w ciągu roku podatkowego.

Art. 29.

(1) Dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, wykonywanych sezonowo w miejscowościach klimatycznych i leczniczych, mogą być nabywane półroczne świadectwa przemysłowe nawet przed 1 lipca, lecz ważność takich świadectw upływa w sześć miesięcy po ich wydaniu.

(2) Izbom skarbowym służy prawo zastosowania niniejszego artykułu do przedsiębiorstw o charakterze sezonowym, wykonywanych i w innych miejscowościach.

Do art. 29.

§ 57. Urzędy skarbowe udzielają zezwoleń — na skutek indywidualnych podań płatników — na nabywanie półrocznych świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw, o których mowa w art. 29 ust. (2) ustawy, z tym, że ważność takich świadectw upływa w sześć miesięcy po ich wydaniu, a w każdym razie z końcem roku podatkowego.

Art. 30.

(1) Dla robót i dostaw, wykonywanych jako samoistne przedsiębiorstwa, nabywa się roczne, względnie półroczne, świadectwa przemysłowe — zależnie od tego w jakim półroczu roku podatkowego rozpoczęto wykonywanie tych przedsiębiorstw.

(2) O ile wykonywanie umowy, roboty, względnie dostawy, trwa dłużej niż jeden rok, — należy nabywać corocznie, odpowiednio do taryfy, świadectwo przemysłowe.

Do art. 30.

§ 58. (1) Jeżeli umowa o wykonywanie robót lub dostaw obejmuje okres dłuższy niż jeden rok, to należy corocznie nabywać świadectwa przemysłowe — odpowiednio do sumy, przypadającej za roboty lub dostawy, które mają być wykonywane w każdym roku.

(2) W tych przypadkach, gdy ogólna suma należna za wykonanie robót lub dostaw nie została cyfrowo ustalona w umowie i nie może być z góry ściśle określona, nabywa się świadectwo przemysłowe odpowiednio do tej sumy, która da się ustalić w przybliżeniu.

(3) W razie niemożności ustalenia daty faktycznego rozpoczęcia wykonywania umowy o roboty lub dostawy za datę rozpoczęcia należy uważać dzień zawarcia umowy.

Art. 31.

(1) Jeżeli przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego zajdą w przedsiębiorstwie zmiany, uzasadniające zaliczenie go do wyższej kategorii, lub jeżeli przedsiębiorstwo

zostanie przeniesione do miejscowości klasy wyższej, — winna nastąpić dopłata do ceny pierwotnie wykupionego świadectwa przemysłowego.

(2) Dopłatę pobiera się: w stosunku rocznym, gdy wspomniane zmiany zajdą przed 1 lipca roku podatkowego, w stosunku zaś półrocznym, o ile zajdą one dopiero, poczynając od 1 lipca tegoż roku.

Do art. 31.

§ 59. (1) Przy uiszczeniu dopłaty w myśl przepisów art. 31 ustawy wydaje się nowe świadectwo przemysłowe roczne lub półroczne, z zaliczeniem rocznej lub półrocznej ceny poprzednio nabytego świadectwa.

(2) W razie przeniesienia przedsiębiorstwa z niższej klasy miejscowości do wyższej — dopłatę w myśl ust. (1) paragrafu niniejszego uskutecznia się w kasie urzędu skarbowego tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo się przenosi.

(3) Jeżeli kategoria świadectwa w przedsiębiorstwie przemysłowym, czynnym już w I półroczu roku kalendarzowego, uzależniona jest od ilości wyprodukowanych przez nie artykułów, to bez względu na to, w którym półroczu zostanie przekroczona norma dopuszczalnej produkcji na podstawie posiadanego świadectwa przemysłowego, dopłata powinna być uskuteczniiona w stosunku do rocznej ceny świadectwa. Stosuje się to również do przedsiębiorstw skupu zawodowego.

(4) Przeklasowanie przedsiębiorstwa z kategorii wyższej do niższej wskutek zmian, zaszłych w ciągu roku podatkowego, nie jest dopuszczalne. Również nie jest dopuszczalna zmiana w ciągu roku podatkowego posiadanego świadectwa przemysłowego, wydanego na określony w świadectwie rodzaj przedsiębiorstwa, na świadectwo dla innego rodzaju przedsiębiorstwa, prowadzonego w tymże lokalu i przez tę samą osobę (np. zmiana świadectwa przemysłowego na restaurację na świadectwo na handel artykułami spożywczymi).

(5) Świadectwa przemysłowe mogą być zamieniane za odpowiednią dopłatą jedynie na tego samego rodzaju świadectwa przemysłowe wyższej kategorii albo wyższej klasy miejscowości.

(6) Zamiana świadectwa przemysłowego na handel obnośny jest dopuszczalna tylko na świadectwo na handel rozwoźny.

Art. 32.

(1) Jeżeli przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego zajdzie zmiana co do osoby przedsiębiorcy lub co do miejsca wykonywania przedsiębiorstwa, to należy o zaszłej zmianie — najpóźniej w ciągu miesiąca — zawiadomić właściwe władze podatkowe I instancji celem uzyskania odpowiedniej adnotacji na świadectwie, a to pod rygorem jego nieważności.

(2) Adnotacji o zaszłej zmianie w osobie przedsiębiorcy dokonywa się pod warunkiem uiszczenia zaległości podatku przemysłowego, obciążających przedsiębiorstwo.

(3) Postanowienie niniejszego artykułu stosuje się analogicznie do kart rejestracyjnych na oddzielne składy.

Do art. 32.

§ 60. (1) Jeżeli przedsiębiorstwo przed upływem ważności świadectwa zostanie przeniesione do innej miejscowości, to płatnik powinien najpóźniej w ciągu miesiąca zawiadomić o tym urząd skarbowy zarówno dotychczasowego, jak i nowego miejsca wykonywania przedsiębiorstwa.

(2) Przeniesienie przedsiębiorstwa z jednej ulicy na drugą w obrębie miejscowości tejże klasy nie stanowi zmiany miejsca wykonywania przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 32 ustawy.

(3) Przejście przedsiębiorstwa od właściciela jednoosobowego na własność spółki handlowej (nawet spółki jawnej) stanowi zmianę osoby przedsiębiorcy i wymaga właściwej adnotacji na świadectwie przemysłowym, wobec czego w razie stwierdzenia braku takiej adnotacji należy uznać, że przedsiębiorstwo prowadzone jest bez świadectwa.

(4) W przypadku przeniesienia przedsiębiorstwa przed upływem ważności świadectwa przemysłowego do okręgu innego urzędu skarbowego — wymiar podatku przemysłowego od obrotu skutecznia za cały okres wymiarowy ten urząd skarbowy, do okręgu którego przedsiębiorstwo zostało przeniesione.

(5) Analogiczne zasady stosuje się również przy opodatkowaniu zajęć przemysłowych oraz samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Art. 33.

Świadectwa do osobistych zajęć przemysłowych nie mogą być odstępowane innym osobom.

Art. 34.

(1) Świadectwa przemysłowe oraz karty rejestracyjne na oddzielne składki winny być umieszczane w zakładach, względnie w składach, na widocznym miejscu i stale się tam znajdować.

(2) Zakłady handlowe i przemysłowe oraz oddzielne składki winny być zaopatrzone w znaki (szyldy), umieszczone w miejscach widocznych.

Art. 35.

(1) W razie zagubienia świadectwa przemysłowego lub karty rejestracyjnej przedsiębiorca jest obowiązany wnieść prośbę do właściwego urzędu skarbowego o wydanie zaświadczenia, stwierdzającego, że na prowadzone przedsiębiorstwo (zajęcie, skład) zostało nabyte świadectwo przemysłowe (karta rejestracyjna).

(2) Zaświadczenie wydaje urząd skarbowy po uprzednim zbadaniu sprawy.

Do art. 23—35.

§ 61. (1) Świadectwo przemysłowe stanowi tylko dowód częściowego lub całkowitego uiszczenia podatku przemysłowego, samo przez się jednak nie uprawnia do wykonywania przedsiębiorstwa lub zajęcia, jeżeli prawo to w myśl obowiązujących przepisów podlega ograniczeniom lub jeżeli wykonywanie przedsiębiorstwa (zajęcia), wymaga specjalnego pozwolenia albo koncesji.

(2) Prośbę, o której mowa w art. 35 ust. (1) ustawy należy wnieść w ciągu 30 dni od daty zagubienia świadectwa przemysłowego.

R o z d z i a ł III.

Zaliczki na podatek od obrotu.

Art. 36.

(1) Przedsiębiorstwa handlowe kategorii I i II świadectw przemysłowych i przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, jak również spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielnie, a nadto inne przedsiębiorstwa, które obowiązane są do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, — winny po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, najpóźniej do dnia 25 następnego miesiąca, wpłacić zaliczkę na podatek przemysłowy (art. 7) — w wysokości podatku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym miesiącu.

(2) Pozostali płatnicy, prowadzący prawidłowe księgi handlowe, obowiązani są do wpłacania zaliczek na podatek przemysłowy (art. 7) — w wysokości podatku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym kwartale, w terminie do dnia 25 następnego miesiąca po upływie kwartału.

(3) Płatnicy, nieprowadzący prawidłowych ksiąg handlowych, winni wpłacić zaliczkę na podatek — w wysokości co najmniej $\frac{1}{5}$ kwoty podatku, wymierzonego za ubiegły rok kalendarzowy, w następujących terminach: do 15 czerwca — za I kwartał, do 15 sierpnia — za II kwartał, do 15 października — za III kwartał oraz do 15 lutego następnego roku — za IV kwartał.

(4) Przedsiębiorstwa nowopowstałe, nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych, obowiązane są do opłacania kwartalnych zaliczek w wysokości, ustalonej przez właściwą władzę skarbową. Postanowienie o wysokości zaliczki wydaje władza skarbową po upływie trzech miesięcy od daty uruchomienia przedsiębiorstwa, po uprzednim zbadaniu wysokości osiągniętych przez przedsiębiorstwo obrotów. Zaliczki te płatne są: za kwartał kalendarzowy, w którym uruchomiono przedsiębiorstwo, — w terminie dni 30 od daty doręczenia postanowienia, za następne zaś kwartały kalendarzowe — w terminach, przewidzianych w ust. (3).

(5) Niewpłacone w terminach, wyżej wskazanych, kwoty zaliczek uważa się za zaległości podatkowe, podlegające przymusowemu ściągnięciu.

Do art. 36.

§ 62. (1) Płatnicy, wymienieni w art. 36 ust. (3) ustawy, którym podatek wymierzono za niepełny ubiegły rok kalendarzowy, powinni wpłacać zaliczkę kwartalną w wysokości jednej piątej kwoty, odpowiadającej wymiarowi w stosunku do całego roku.

P r z y k ł a d y:

I. Przedsiębiorstwo rozpoczęło swą działalność z dniem 1 października roku ubiegłego. Podatek wymierzono za trzymiesięczny okres działalności w kwocie 150 zł. Zaliczki w roku bieżącym powinny wynosić jedną piątą część kwoty

$$\frac{150 \times 12}{3} = 600 \text{ zł. czyli } 120 \text{ zł.}$$

II. Przedsiębiorstwo w roku ubiegłym było unieruchomione w ciągu pięciu miesięcy. Podatek wymierzono za siedmiomiesięczny okres działalności w kwocie 2.100 zł. Zaliczki w roku

$$\text{bieżącym wynoszą piątą część kwoty } \frac{2100 \times 12}{7} = 3600 \text{ zł.}$$

czyli — 720 zł.

(2) Za nowopowstałe w rozumieniu art. 36 ustawy uważa się przedsiębiorstwo, które faktycznie przedtem nie istniało, a nie przedsiębiorstwo, istniejące poprzednio pod inną firmą lub prowadzone przez inną osobę.

§ 63. W przypadkach nieuiszczenia w terminach, wymienionych w art. 36 ustawy, przypadających kwot zaliczek właściwa władza skarbowa niezwłocznie zarządza przymusowe ściąganie tych kwot wraz z przypadającymi odsetkami i kosztami egzekucyjnymi.

§ 64. (1) Zaliczki na podatek przemysłowy od obrotu oblicza się według stawek podatkowych, jakim podlegają obroty

przedsiębiorstwa w poszczególnych okresach danego roku podatkowego, za które opłaca się zaliczkę.

(2) Przy obliczaniu zaliczek kwartalnych (art. 36 ustęp (3) ustawy) za podstawę przyjmuje się obrót, ustalony przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu za poprzedni rok podatkowy (kalendarzowy), oraz stawki podatkowe, obowiązujące w danym bieżącym roku podatkowym.

Ustalanie obrotów.

Art. 37.

(1) Minister Skarbu władny jest pobierać od drobnych przedsiębiorstw podatek przemysłowy w formie ryczałtu, bez ustalania sum obrotu w każdym poszczególnym przypadku. Sposób zryczałtowania podatku, przepisy wymiarowe, poborowe i odwoławcze oraz terminy płatności ustala rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia od poszczególnych rodzajów towarów scalonego podatku przemysłowego od wszelkich faz i rodzajów obrotów. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych, określi — zgodnie ze stawkami, przewidzianymi w ustawie niniejszej, — wysokość scalonego podatku przemysłowego, przepisy wymiarowe, poborowe i odwoławcze, terminy płatności scalonego podatku, władze, powołane do wymiaru i poboru podatku, osoby, obowiązane do płacenia podatku, oraz odpowiedzialność za podatek, przyczem w razie poboru tego podatku na granicy lub przez władze celne stawki podatku scalonego mogą być przeliczone na jednostkę wagi lub od sztuki.

Termin uiszczenia podatku.

Art. 38.

Podatek przemysłowy należy płacić do 15 maja roku, bezpośrednio następującego po roku podatkowym.

R o z d z i a ł IV.

Zaległości, zwroty i ulgi.

Art. 39.

(1) W gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie wypadkach Ministrowi Skarbu przysługuje prawo całkowitego lub częściowego zwalniania od podatku, odraczania i rozkładania na raty jako też częściowego lub całkowitego umarzania zaległych kwot podatku oraz kar pieniężnych tudzież odsetek za odroczenie i kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych, jak również darowania skutków niedotrzymania wszelkich, przewidzianych w niniejszej ustawie, terminów. O ile chodzi o stosowanie powyższego przepisu do zarządzeń o charakterze ogólnym, — zarządzenia te wydaje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

(2) Ministrowi Skarbu służy prawo przeniesienia powyższych uprawnień na izby skarbowe.

(3) Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a odnośnie produktów wiejskich — w porozumieniu Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w wypadkach stwierdzonej potrzeby gospodarczej służy prawo:

(1) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów eksportowych, o ile nie są zwolnione od podatku na mocy art. 3 p. 15 ustawy, oraz wszelkiego rodzaju obrotów komisantów z transakcyj eksportowych w wypadkach, w których pobór tego podatku okazałby się przeszkodą dla rozwoju eksportu;

(2) udzielania eksporterom bonifikacji podatku, uiszczanego od obrotów, pochodzących z dostawy części składowych oraz materiałów pomocniczych i innych, użytych do wytworzenia wywiezionych zagranicę towarów;

(3) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów ze sprzedaży na rachunek osób, nieopłacających podatku przemysłowego (art. 5 p. 5);

(4) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku od obrotu, przypadającego w myśl art. 5 p. 5 od prowizyj i innych wynagrodzeń, uzyskanych przez wspólne biura sprzedaży przedsiębiorstw przemysłowych;

(5) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku przemysłowego od obrotu transakcyj kupna-sprzedaży, a dokonywanych na towarowych giełdach krajowych, udowodnionych prawidłowymi księgami handlowymi i kartami umów giełdowych, spisaniem przez przysięgłych maklerów giełdowych;

(6) Zwalniania przedsiębiorstw żeglugi od podatku przemysłowego od obrotu z tytułu przewozu towarów;

(7) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów firm krajowych, osiągniętych z transakcyj, zawartych z firmami, posiadającymi swą siedzibę na terenie W. M. Gdańska.

(8) zwracania przy eksporcie podatku, uiszczanego jednorazowo w formie scalonej;

(9) zwalniania instytucyj samorządu rolniczego oraz organizacyj społeczno-rolniczych, trudniących się pośrednictwem w obrocie produktów rolnych, w przypadku, gdy powstałe stąd zyski przeznaczone są na cele społeczne lub zawodowe.

Art. 40.

(1) Spółdzielnie, działające na podstawie ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495) a należące do związków rewizyjnych w rozumieniu art. 68 i 70 tejże ustawy, jeżeli statutowo i faktycznie działają wyłącznie wśród swych członków lub jeżeli rozszerzają wprawdzie działalność swą i na osoby, nie będące członkami, lecz przypadające na nieczłonków nadpłaty i zwroty przelewają w całości do funduszków, nie podlegających według ustawy o spółdzielniach lub statutu podziałowi między członkami, — korzystają z ulg następujących:

(1) zwalnia się od podatku przemysłowego spółdzielnie mieszkaniowe dla budowy nowych domów, spółdzielnie dla wykonywania robót wyłącznie siłami członków (spółdzielnie pracy), o ile narzędzia i maszyny nie są własnością spółdzielni, względnie jej członków, oraz spółdzielcze instytucje drobnego kredytu;

(2) w spółdzielniach kredytowych (art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowem; Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321) zwalnia się od podatku przemysłowego od obrotu sumę pobranych i należnych procentów od wkładów członków i pożyczek, udzielonych członkom, oraz od sum, lokowanych w związkowych centralach finansowych;

(3) w innych spółdzielniach zwalnia się od opodatkowania obrót w porozumieniu art. 5 niniejszej ustawy, dokonany z członkami lub przypadający na członków, o ile członkowie są dostawcami spółdzielni, sprzedających produkty gospodarstwa wiejskiego, względnie przerabiających produkty hodowli i len lub też przerabiających inne plody rolne, o ile sposób przeróbki nie ma charakteru fabrycznego lub o ile spółdzielnie te wykupują świadectwa przemysłowe VI, VII lub VIII kategorii dla przedsiębiorstw przemysłowych.

(2) obrót spółdzielni wojskowych, osiągnięty w obrębie koszar, uważa się za obrót, dokonany z członkami.

(3) Do Centralnej Kasy Spółek Rolniczych (dekrety z dnia 8 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 212 i 213) mają zastosowanie ulgi, przewidziane w p. 2 niniejszego artykułu.

(4) Warunek należenia do związku rewizyjnego nie dotyczy spółdzielni, zorganizowanych w myśl art. 70 wyżej powołanej ustawy o spółdzielniach a posiadających przyznane im przez Ministra Skarbu prawo rewizji.

(5) Upoważnia się izby skarbowe do zezwalania związkom rewizyjnym, wymienionym w art. 68 i 70 ustawy o spółdzielniach, na składanie deklaracji, zeznań o obrocie w imieniu spółdzielni, do tych związków należących, oraz na uiszczanie podatku przemysłowego, przypadającego od spółdzielni związkowych.

Do art. 40.

§ 65. (1) Z ulg, określonych w art. 40 ustawy, korzystają te spółdzielnie, które należą do związków, posiadających przyznane im przez Ministra Skarbu prawo rewizji, a które swą działalność podstawową — nie tylko według statutu, ale i faktycznie — ograniczają wyłącznie do członków.

(2) Jeżeli tego rodzaju spółdzielnie rozszerzają swą działalność podstawową również na osoby, nie będące członkami, to z ulg korzystają tylko wówczas, gdy do funduszków, nie podlegających według ustawy lub statutu podziałowi między członków, przelewają co najmniej tę część zysku, jaka przypada stosunkowo na obroty z nieczłonkami.

(3) Za spółdzielnię mieszkaniową uważać należy taką tylko spółdzielnię dla budowy nowych domów mieszkalnych, której majątek pozostaje wyłącznie jej własnością, członkowie

zaś korzystają jedynie z mieszkań w charakterze wyłącznych lokatorów. Natomiast spółdzielnię, która buduje domy mieszkalne dla swych członków z przepisaniem na nich tytułu własności, zaliczyć należy do spółdzielni budowlanych (przemysłowych lub handlowych).

(4) Nie stanowi przeszkody do korzystania z ulgi, określonej w art. 40 ust. (1) p. 1 ustawy, jeżeli własność spółdzielni pracy lub jej członków stanowią najprostsze i najogólniejsze narzędzia pracy ręcznej, jak młot, piła, łopata, kilof itp.

(5) Za spółdzielcze instytucje drobnego kredytu uważa się te spółdzielnie w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321), które odpowiadają następującym warunkom:

- a) za podstawowy przedmiot przedsiębiorstwa mają udzielanie pożyczek i przyjmowanie wkładów;
- b) udzielają pożyczek wyłącznie członkom i w granicach nie przekraczających zł. 2.000 dla osób fizycznych, a zł. 8.000 dla związków samorządowych oraz zrzeszeń, posiadających osobowość prawną;
- c) odbiór wpłat na rachunek członków i osób trzecich ograniczają do inkasa weksli i dokumentów, z wyłączeniem inkasa towarowego.
- d) czynności bankowe ograniczają do zakresu przewidzianego w art. 91 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321); warunkowi temu nie uchybia prowadzenie — za osobnym zezwoleniem Ministra Skarbu — kupna i sprzedaży walut obcych, jeżeli czynności te spółdzielnia wykonywa na zlecenie i rachunek związkowej centrali finansowej, Banku Polskiego, Pocztovej Kasy Oszczędności, banków państwowych oraz innych spółdzielni;
- e) osiągają z tytułu pobieranych procentów od pożyczek, i od sum, lokowanych w związkowej centrali finansowej, dochód stanowiący co najmniej $\frac{2}{3}$ ogólnego dochodu, uzyskanego w roku obrachunkowym.

(6) Przez pojęcie procentów od pożyczek, udzielanych członkom, rozumieć należy wszelkie korzyści materialne, osiągnięte przez spółdzielnię od udzielanych pożyczek.

(7) W myśl art. 40 ust. (1) p. 3 ustawy nie podlega opodatkowaniu w spółdzielniach obrót w rozumieniu art. 5 ustawy, dokonany z członkami, natomiast obrót przypadający na członków, jeżeli członkowie są dostawcami spółdzielni, nie podlega opodatkowaniu:

- a) w spółdzielniach handlowych, sprzedających produkty gospodarstwa wiejskiego w stanie nieprzerobionym,
- b) w spółdzielniach, przerabiających produkty hodowli i len,
- c) w spółdzielniach, przerabiających inne płody rolne, jeżeli sposób przeróbki nie ma charakteru fabrycznego lub jeżeli spółdzielnie te wykupują świadectwa przemysłowe kategorii VI, VII lub VIII dla przedsiębiorstw przemysłowych.

(8) Zwolniona od opodatkowania w myśl art. 40 ust. (1) p. 3 ustawy suma obrotów, dokonanych z członkami lub przypadających na członków, — powinna być przez spółdzielnie ustalona na podstawie kontroli zakupów lub dostaw członkowskich.

(9) Kwoty za dostarczone spółdzielniom przez związek rewizyjny do użytku tychże spółdzielni księgi handlowe, druki, podręczniki, czasopisma, plakaty i inne środki propagandy spółdzielczości — nie uważa się za obrót związku, podlegający opodatkowaniu.

(10) Spółdzielnie związkowe korzystają z ulg podatkowych od 1 dnia najbliższego miesiąca, następującego po zapadnięciu decyzji związku o przyjęciu ich w poczet członków związku, tracą ulgę od 1 dnia najbliższego miesiąca po decyzji o ich wykreśleniu ze związku.

(11) Związki rewizyjne obowiązane są corocznie przedstawiać w terminie do dnia 1 lutego każdego roku Państwowej Radzie Spółdzielczej spis spółdzielni, należących do związku. Państwowa Rada Spółdzielcza przesyła corocznie w terminie do dnia 1 marca, izbom skarbowym (Urzędowi Wojewódzkiemu łaskiemu) spis spółdzielni w ich okręgu, należących do związków rewizyjnych.

R o z d z i a ł V.

POSTANOWIENIA KARNE.

Art. 41.

Winni uszczuplenia należności z tytułu podatku, o którym mowa w art. 37 ust. (3) oraz w art. 45 niniejszej ustawy, o ile podatki te będą pobierane na granicy, względnie przez władze celne, — ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnej uszczuplonej, względnie narażonej na uszczuplenie, należności podatkowej. Pozatem mają w tym przypadku zastosowanie postanowienia ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355), przewidziane dla przestępstw, polegających na naruszeniu przepisów w sprawach, wymienionych w art. 1 p. 1 i 12 ustawy karnej skarbowej oraz w postanowieniach części drugiej tejże ustawy, obecnie obowiązujące. Prawo Karne skarbowe z dnia 3 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. str. 84, poz. 581).*)

R o z d z i a ł VI.

OPODATKOWANIE HANDLU I PRZEMYSŁU NA RZECZ ZWIĄZKÓW SAMORZĄDOWYCH I IN- NYCH KORPORACYJ.

Art. 42.

(1) Związki samorządu terytorjalnego otrzymują udział w państwowym podatku przemysłowym od obrotu w wysokości 17% wpływów z tego podatku.

(2) Nadto związkom samorządowym przysługuje prawo pobierania od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć dodatku do wysokości 30% pobieranej na rzecz Skarbu Państwa ceny świadczeń przemysłowych i kart rejestracyjnych.

(3) Wpływy z odsetek, pobranych od zaległości w państwowym podatku przemysłowym, przypadają w całości na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 43.

(1) Na rzecz izb handlowych i przemysłowych, izb rzemieślniczych, związków stowarzyszeń przemysłowych i rękodzielni-

*) Obecnie obowiązuje Prawo Karne Skarbowe z 3 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 581).

czych, spełniających funkcje izb handlowo-przemysłowych lub rękodzielniczych, wreszcie szkół zawodowych, mających prawo publiczności a utrzymywanych tak przez publiczne, jak i przez inne związki i stowarzyszenia kupców, przemysłowców i rzemieślników, oraz przez nieobliczone na zysk stowarzyszenia, instytucje i fundacje, utworzone specjalnie dla utrzymywania uczelni zawodowych, wreszcie na rzecz burs terminatorskich, patronatów dla młodzieży rękodzielniczej i przemysłowej oraz zawodowych kursów przemysłowych dokształcających — ma być opodatkowany handel i przemysł oraz zajęcia przemysłowe:

- a) na rzecz izb handlowych i przemysłowych, izb rzemieślniczych i instytucyj zastępczych — do wysokości, nieprzekraczającej 15% ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, nabywanych w okręgu izby lub instytucji zastępczej;
- b) na rzecz szkół zawodowych — do wysokości, nieprzekraczającej 25% tychże świadectw i kart.

(2) W granicach, wyżej zakreszonych, niezbędną wysokość obciążenia na rzecz izb handlowych tudzież izb rzemieślniczych — określa corocznie Minister Przemysłu i Handlu na podstawie budżetów tych izb, wysokość zaś obciążenia na rzecz szkół zawodowych i innych instytucyj, wymienionych w ust. (1) niniejszego artykułu, oraz podział tych sum ustala corocznie na podstawie budżetu tychże szkół i instytucyj Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Przemysłu i Handlu, którzy swe uprawnienia pod tym względem mogą przelać na dyrektorów izb skarbowych, względnie kuratorów okręgów szkolnych.

(3) Podział winien być w ten sposób dokonany, by wpływy, zebrane w okręgu danej izby skarbowej, były w tymże okręgu użyte, z potrąceniem jednak 20% tych sum na pokrycie potrzeb wyższych uczelni zawodowych o charakterze społecznym, oraz 30%, które Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego rozdziela wedle swego uznania pomiędzy szkoły zawodowe o charakterze społecznym.

R o z d z i a ł VII.

PRZEPISY KOŃCOWE.

Art. 44.

Izba skarbową może uwolnić od podatku przemysłowego te przedsiębiorstwa, których bezpośrednie zadanie stanowi popieranie celów publicznych, dobroczynnych lub ogólnie użytecznych, jeżeli obrót tych przedsiębiorstw jest stosunkowo nieznaczny.

Art. 45.

(1) Od fabrykatów i półfabrykatów, wyprodukowanych przez przedsiębiorstwa, nieopłacające podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy, a przeznaczonych do dalszej sprzedaży, przeróbki lub użytku własnego na obszarze obowiązywania tejże ustawy, z wyjątkiem artykułów, w kraju niewyrabianych, — będzie pobierany jednorazowo podatek wyrównawczy. Do podatku tego nie mogą być pobierane żadne dodatkowe opłaty lub obciążenia na rzecz Państwa i związków publiczno-prawnych.

(2) Do uiszczenia powyższego podatku obowiązany jest odbiorca towaru lub jego nabywca bez względu na to, czy podlega podatkowi przemysłowemu w myśl niniejszej ustawy.

(3) Towary, wyprodukowane przez krajowe gospodarstwa i przedsiębiorstwa, wymienione w art. 2 i 3 niniejszej ustawy, wolne są od podatku, określonego w ustępie pierwszym niniejszego artykułu.

(4) Podatek będzie obliczany od zryczałtowanej wartości fabrykatów i półfabrykatów, ustalonej z przeliczeniem na wagę lub od sztuki.

(5) Rozporządzenia Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych ustalają:

- a) listy fabrykatów i półfabrykatów, które podlegać będą podatkowi wyrównawczemu, przyczem listy te nie mogą być zmieniane częściej, aniżeli po 6 miesiącach, i winny być ogłaszane co najmniej na trzy miesiące przed wejściem ich w życie;
- b) wysokość należności z tytułu podatku wyrównawczego od poszczególnych towarów, umieszczonych na liście,

obliczoną od zryczałtowanej wartości tych towarów z przeliczeniem na jednostkę wagi lub od sztuki i z uwzględnieniem w ustaleniu wysokości podatku ilości faz obrotu, przez jakieby dany towar oraz jego części składowe przeszły, gdyby towar był wyprodukowany przez przedsiębiorstwa, opłacające podatek przemysłowy w myśl niniejszej ustawy;

- c) przepisy wymiarowe, poborowe, terminy płatności podatku oraz władze, powołane do wymiaru i poboru podatku;
- d) odpowiedzialność za podatek;
- e) sposób zwrotu podatku w eksporcie i w reeksporcie.

(6) Pobór podatku wyrównawczego od poszczególnych towarów wchodzi w życie równocześnie z wprowadzeniem od tychże towarów wyprodukowanych na obszarze obowiązywania niniejszej ustawy, scalonego podatku przemysłowego od obrotu, który będzie pobierany jednorazowo za wszystkie późniejsze fazy obrotów.

(7) Towary, od których opłacony zostanie podatek wyrównawczy lub scalony podatek obrotowy, wolne będą od podatku przemysłowego od obrotu.

Art. 46.

Moc obowiązującą ustawy niniejszej rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej, nie wyłączając wyjątków Śląskiego.

Art. 47.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

TARYFA ZAWIERAJĄCA PODZIAŁ MIEJSCOWOŚCI NA KLASY, A PRZEDSIĘBIORSTW I ZAJĘĆ NA KATEGORJE, TUDŻIEŻ CENY ŚWIADECTW PRZEMYSŁOWYCH.

CZĘŚĆ I.

Podział miejscowości na klasy.

A. M. st. Warszawa.

B. Klasa I: Miasta: Bydgoszcz, Chorzów, Katowice, Kraków, Lublin, Lwów, Łódź, Poznań, Sosnowiec.

C. Klasa II: Miasta: Biała (woj. krakowskie), Białystok, Bielsko, Borysław, Chrzanów, Czechowice, Częstochowa, Drohobycz, Dziedzice, Gniezno, Grodno, Grudziądz, Inowrocław, Jarosław, Jasło, Kalisz, Kamienica, Kielce, Kołomyja, Krosno, Lipnik, Mysłowice, Nowy Sącz, Pabjanice, Piotrków, Przemyśl, Pszczyna, Radom, Równe, Rzeszów, Siedlce, Stanisławów z Knihinem wsią i Knihinem kolonją, Stryj, Tarnów, Tarnopol, Tarnowskie Góry, Tomaszów (woj. łódzkie), Toruń, Wilno, Włocławek, Zgierz.

Powiaty: bedziński z wyjątkiem gmin: Łosień, Ożarówice i Wójkowice-Kościelne, drohobycki, katowicki, z wyłączeniem gmin: Kończyc, Makosзовych i Pawłowa, lwowski, świętochłowicki (woj. śląskie pow. poznańskiego, z wyjątkiem Staszewa, Pobiedzisk oraz Swarzędza i warszawski.

Gminy i obszary dworskie: Pszczyński Zamek, Radzionków.

D. Klasa III. Na obszarze Izb Skarbowych:

Białostockiej: Miasta i miasteczka: Augustów, Łomża, Ostrów, Suwałki i Wołkowysk.

Powiat białostocki.

Brzeskiej: Miasta i miasteczka: Brześć, Kobryń, Łuniniec, Pińsk, Prużany.

Kieleckiej: Miasta i miasteczka: Busk, Końskie, Miechów, Opatów, Opoczno, Ostrowiec, Sandomierz, Szydłowiec.

Powiaty: częstochowski z wyłączeniem osady Przyrów oraz gminy Złoty Potok, olkuski z wyłączeniem osady i gminy Żar-

nowiec, radomski, oraz gminy: Łosień, Ożarowice i Wojkowice-Kościelne pow. będzińskiego.

Krakowskiej: Miasta i miasteczka: Andrychów, Bochnia, Dębica, Gorlice, Kęty, Limanowa, Mielec, Myślenice, Nowy Targ, Oświęcim, Poronin, Rabka, Ropczyce, Szczawnica Wyżna, Szczawnica Niżna (pow. nowotarski), Wadowice, Wieliczka, Wilanowice, Zakopane, Żywiec z Zabłociem.

Powiaty: chrzanowski, gorlicki, krakowski, nowosądecki, oraz gminy: Helenów, Komorowice, Mikuszowice, powiatu bielskiego.

Lubelskiej: Miasta i miasteczka: Biała Podlaska, Chełm, Hrubieszów, Krasnystaw, Lubartów, Łuków, Międzyrzec, Puławy, Radzyń, Sokół, Tomaszów, Węgrów, Włodawa, Zamość.

Powiat lubelski.

Lwowskiej: Miasta: Borszczów, Brody, Brzeżany, Buczacz, Czortków, Gródek Jagielloński, Jaryczów, Nowy Jaworów, Kamionka Strumiłowa, Łańcut, Mościska, Podhajce, Przemyślany, Przeworsk, Rawa Ruska, Rymanów, Sambor, Sanok, Sokal, Trembowla, Zaleszczyki, Złoczów, Żółkiew.

Powiaty: krośnieński z wyłączeniem miasteczka Dukli i rzeszowski z wyłączeniem Błażowej.

Łódzkiej: Miasta: Koło, Konin, Łęczyca, Ozorków, Radomsko, Turek, Wieluń, Zduńska Wola.

Powiaty: brzeziński, kaliski, łódzki.

Łuckiej: Miasta: Dubno, Kowel, Krzemieniec, Łuck, Ostróg, Sarny, Włodzimierz Wołyński, Zdobunowo.

Nowogródzkiej: Miasta i miasteczka: Baranowicze, Lida, Nieśwież, Nowogródek, Słonim, Stołpce.

Pomorskiej: Miasta: Brodnica, Chełmno, Chojnice, Działdowo, Gdynia, Gniew, Kartuzy, Kościerzyna, Sępólno, Starogard, Świecie, Trzew, Tuchola, Wąbrzeźno, Wejherowo.

Poznańskiej: Miasta: Chodzież, Czarneków, Gostyń, Grodzisk, Jarocin, Kępno, Koźmin, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Międzychód, Mogilno, Nakło, Nowotomysław, Oborniki, Odolanów, Ostrów, Ostrzeszów, Pleszew, Pobiedzisk, Rawicz, Śmigiel, Śrem, Środa, Stęszew, Strzelno, Swarzędz, Szamotuły, Szubin, Węgrowiec, Wolsztyn, Września, Wyrzysk, Zbąszyń, Żnin.

Powiat bydgoski i gminy wiejskie pow. poznańskiego.

Stanisławowskiej: Miasta: Dolina, Kałusz, Rohatyn, Śniatyn.

Warszawskiej Okręgowej: Miasta: Ciechanów, Ciechocinek, Góra Kalwarja, Grójec, Kałuszyn, Łowicz, Mława, Mińsk Mazowiecki, Płock, Płońsk, Pułtusk, Rawa, Radzymin, Sierpc, Skierniewice.

Powiaty: błoński, kutnowski, włocławski.

Wileńskiej: Miasta i miasteczka: Głębokie, Nowo-Wilejka, Oszmiana, Święciany, Troki.

Na obszarze województwa śląskiego: Miasta: Aleksandrowice, Bobrek, Cieszyn, Chybie, Goleszów, Jasienica, Jaworze, Komorowice, Lubliniec, Mikołów, Mikuszowice, Olszówka Dolna, Skoczów, Stare Bielsko, Ustroń, Wapienica, Wodzisław, Żory.

Gminy i obszary dworskie: Kończyce, Ligota Pszczyńska, Łaziska Górne, Łaziska Średnie, Makoszowy, Murcki, Pawłów, Tychy.

Powiaty: rybnicki, tarnogórski, z wyłączeniem Tarnowskich Gór i Radzionkowa.

E. Klasa IV. Wszystkie inne miejscowości i powiaty.

U w a g a: Miasta i miasteczka, niewymienione osobno w powyższej klasyfikacji, zalicza się do tej samej klasy, do której zaliczono odnośny powiat.

Do części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 66. Włączenie pewnych miejscowości do miasta wskutek rozszerzenia granic miasta, powoduje automatyczne zaliczenie tych miejscowości do tej klasy miejscowości, jaką przewiduje dla danego miasta część I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Właściwą opłatę za świadectwo przemysłowe pobiera się od 1 stycznia najbliższego roku kalendarzowego, jeżeli włączenie miejscowości nastąpiło przed dniem 1 listopada. Jeżeli włączenie miejscowości nastąpiło po dniu 1 listopada, — termin pobierania właściwej opłaty przedłuża się jeszcze o jeden rok.

CZĘŚĆ II.

Podział przedsiębiorstw na kategorie.

A. PRZEDSIĘBIORSTWA HANDLOWE.

1. Prowadzące handel towarowy (art. 5. p. 1).

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

Handel hurtowy, czyli zbył wszelkiego rodzaju towarów przeważnie w większych ilościach (partjami), głównie kupcom i przemysłowcom.

K a t e g o r j a d r u g a.

1) Handel detaliczny, czyli sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów w mniejszych ilościach, zarówno drobnym kupcom, jak i spożywcom.

2) Drobną sprzedaż (p. kategoria III) nawet wyłącznie spożywcom towarów, posiadających cechy produkcji wytworniejszej, jak to:

- a) kamieni szlachetnych, pereł i koralów prawdziwych, przedmiotów, wyrobionych w całości lub w części ze złota lub platyny, oraz wyrobów srebrnych z wyjątkiem drobnej biżuterii, oraz z wyjątkiem zegarków kieszonkowych w oprawie srebrnej;
- b) wyrobów z kości słoniowej, bursztynu, masy perłowej i szylkretu oraz artykułów toaletowych i galanteryjnych, których przeważną część składową stanowią: masa perłowa, szylkret, kość słoniowa, emalia i kamienie półszlachetne, jako też połączane lub posrebrzane metale i stopy;
- c) bronzów, majolik i platerowanych zastaw stołowych;
- d) wyrobu z kryształu i porcelany;
- e) antyków z wyjątkiem książek;
- f) mebli wyściełanych, rzeźbionych, politurowanych i woskowanych, oraz wytwornych mebli i trumien metalowych, pianin i fortepianów, dywanów, kobierców i gobelinów, portjer i tkanin meblowych;
- g) ekwipażu, rowerów, motocykli i samochodów;
- h) skór meblowych i galanteryjnych, skórzanych przyborów podróżnych, wyrobów siodlarskich i rymarskich, z wyjątkiem zwykłej uprząży dla sprzężaju roboczego; ubrań

skórzanych, futer i ubiorów futrzanych, z wyjątkiem zwykłych skór, kozuchów i czapek baranich, wykwiniego obuwia giemzowego, zamszowego, lakierowanego, oraz wykwiniego obuwia z tkanin;

- i) zagranicznych i krajowych towarów włóknistych, prócz krajowych towarów bawełnianych i półwełnianych oraz prócz samodziół i innych materjałów, używanych na ubiory ludowe;
- j) ubiorów gotowych, prócz ludowych i robotniczych, używanych do pracy codziennej, bielizny jedwabnej i webowej oraz strojnej z cienkich materjałów, kapeluszy zagranicznych i strojnych kapeluszy damskich, parasoli i parasolek, krytych tkaniną jedwabną lub półjedwabną, tiulu jedwabnego, tkanin haftowanych i wyrobów dzianych jedwabnych;
- k) win winogronowych, koniaków, wódek, likierów, kawioru, ostryg, homarów, pasztetów, łososi, turbot, jesiotrów, sielaw i t. p. wyszukanych towarów gastronomicznych.

3) Handel specjalny, nawet drobny, następującemi towarami:

- a) pachnidłami i kosmetyką;
- b) dziełami sztuk plastycznych;
- c) bronią;
- d) aparatami fotograficznymi, przyborami optycznymi, chirurgicznymi, fizycznymi i t. p., armaturą elektryczną, przyborami do wodociągów i łazienek, kasami ogniotrwałymi, lustrami, wyrobami gumowymi i gutaperkowymi;
- e) kawą i herbatą;
- f) materjałami aptecznymi w stolicy oraz w miejscowościach pierwszej i drugiej klasy;
- g) lakierami i farbami olejnymi;
- h) obiciami papierowymi;
- i) lampami;
- j) przędzą i koronkami;
- k) wszelkiego rodzaju silnikami i maszynami, w tej liczbie maszynami do szycia, do pisania, do rachowania oraz ich częściami składowymi.

4) Sprzedaż mięsa, połączona z wyrębem, odpowiadająca cechom, określonym w p. 1.

U w a g a: Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw przemysłowych II kategorii, mogą utrzymywać nieograniczoną ilość oddzielnych składów (art. 22) tylko w obrębie tej miejscowości, w której zakład się znajduje.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

1) Drobną sprzedaż, czyli sprzedaż wszelkich towarów, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 2 kategorii drugiej, wyłącznie spożywcom z zakładów, składających się z jednego pokoju.

Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw przemysłowych trzeciej kategorii, mogą zatrudniać prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny najwyżej jednego dorosłego najemnego subiekta handlowego i utrzymywać nie więcej niż dwa oddzielne składy (art. 22) przy zakładzie handlowym.

2) Zakłady handlu towarowego, należące do spółdzielni, bez względu na rodzaj prowadzonego handlu.

3) Sprzedaż mięsa, połączona z wyrębem, odpowiadająca warunkom określonym w p. 1.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

(1) Drobną sprzedaż towarów, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 2 kategorii drugiej, wyłącznie spożywcom, dokonywana z niewielkich pomieszczeń, nie posiadających ani wyglądu, ani charakteru pokoju, oraz sprzedaż mięsa połączona z wyrębem, odpowiadająca powyższemu warunkom.

(2) Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw czwartej kategorii, nie mogą utrzymywać oddzielnych składów (art. 22); w zakładach tych nie może być zatrudniony prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny żaden dorosły subiekt handlowy.

K a t e g o r j a p i ą t a.

(1) Handel wędrowny (domokrażny, art. 8 punkt 1).

1) Kategoria V-a handel rozwoźny (art. 19 lit. b).

2) Kategoria V-b handel obnośny (art. 19 lit. a).

(2) W b. dzielnicy rosyjskiej świadectwa przemysłowe na handel wędrowny uprawniają w granicach obowiązujących w tym względzie przepisów administracyjnych do sprzedaży poza obrębem miast i miasteczek wszelkiego rodzaju towarów, z wyjąt-

kiem towarów, wymienionych w punkcie 2 kategorii drugiej.

(3) W obrębie zaś miast i miasteczek dozwolony jest na tych samych zasadach tylko handel obnośny a to: artykułami spożywczymi, napojami chłodzącymi, wyrobami tytoniowymi i zapalkami tudzież gaze'ami i książkami.

(4) Do handlu wędrownego (art. 19), wykonywanego na obszarze b. dzielnicy austriackiej i pruskiej, mają zastosowanie przepisy, zawarte w odnośnych ustawach przemysłowych, obowiązujących w tych dzielnicach.

II. Skup zawodowy (art. 5, punkt 1).

Skup w celu odsprzedaży wewnątrz Państwa lub na wywóz zagranicę surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa oraz zwierząt domowych, drobiu tudzież innych towarów bez utrzymywania w tym celu zakładów handlowych.

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

Na sumę ponad pięćset tysięcy (500.000) złotych rocznie.

K a t e g o r j a d r u g a.

Na sumę ponad sto tysięcy (100.000) do pięciuset tysięcy (500.000) złotych rocznie.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Na sumę ponad dwadzieścia tysięcy (20.000) złotych do stu tysięcy (100.000) złotych rocznie.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

(1) Na sumę do dwudziestu tysięcy (20.000) złotych.

(2) Przedsiębiorstwa skupu surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa oraz zwierząt domowych i drobiu mogą utrzymywać oddzielne składy:

1) w nieograniczonej ilości na obszarze całej Rzeczypospolitej, o ile nabyły świadectwa przemysłowe kategorii pierwszej;

2) nie więcej niż pięć składów w obrębie powiatu, w którym przedsiębiorca zamieszkuje, lub w granicach powiatów sąsiednich, o ile nabyło świadectwo drugiej kategorii;

3) nie więcej niż dwa składy w obrębie tej miejscowości, gdzie przedsiębiorca stale mieszka, o ile nabyło świadectwo trzeciej kategorii;

4) nie więcej niż jeden skład w tej miejscowości, gdzie przedsiębiorca stale mieszka, o ile nabyło świadectwo czwartej kategorii.

III. Instytucje kredytu krótkoterminowego (art. 5, punkt 2).

Kategoria pierwsza.

1) Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym ponad pięćset tysięcy złotych.

2) Domy bankowe.

Kategoria druga.

1) Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym ponad pięćdziesiąt tysięcy (50.000) do pięćuset tysięcy (500.000) złotych.

2) Kantory wymiany i lombardy.

Kategoria trzecia.

Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym do pięćdziesięciu tysięcy (50.000) złotych.

Kategoria czwarta.

Zakłady kredytowe, należące do spółdzielni, bez względu na wysokość kapitału zakładowego.

IV. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe (art. 5, punkt 3).

Kategoria pierwsza.

Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, nie oparte na wzajemności.

Kategoria druga.

1) Oddziały przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, nie opartych na wzajemności.

2) Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, oparte na wzajemności, i ich oddziały.

V. Roboty i dostawy (art. 5, punkt 4).

Kategoria pierwsza.

Na sumę ponad czterysta tysięcy (400.000) złotych.

K a t e g o r j a d r u g a.

Na sumę ponad osiemdziesiąt tysięcy (80.000) do czterystu tysięcy (400.000) złotych.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Na sumę ponad dwadzieścia tysięcy (20.000) do osiemdziesięciu tysięcy (80.000) złotych.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Na sumę do dwudziestu tysięcy (20.000) złotych.

VI. Przedsiębiorstwa pośrednictwa handlowego, ekspedycyjne i przewozowe (art. 5, punkt 5).

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

1) Przedsiębiorstwa komisowe, ekspedycyjne, przewozowe, oraz ekspedycyjno-przewozowe, utrzymujące oddziały.

2) Przedsiębiorstwa, przyjmujące towary na skład z wydawaniem na nie pożyczek, lub bez wydawania.

K a t e g o r j a d r u g a.

1) Oddziały i filje przedsiębiorstw, wymienionych w punkcie 1 kategorii pierwszej.

2) Przedsiębiorstwa komisowe, ekspedycyjne i przewozowe, nie utrzymujące oddziałów i filij.

3) Biura techniczne.

4) Biura wywiadowcze, informacyjne, pogrzebowe i wszelkie biura pośrednictwa handlowego.

5) Biura pisania podań, zatrudniające więcej niż dwóch pracowników.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

1) Biura pisania podań, zatrudniające najwyżej dwóch pracowników.

2) Biura pośrednictwa pracy.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Biura tłumaczeń i przepisywania na maszynie.

VII. Zakłady gastronomiczne, restauracyjne, cukiernie, kawiarnie i mleczarnie (art. 5, punkt 6).

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

Zakłady gastronomiczne ze sprzedażą lub nawet bez sprzedaży trunków, zatrudniające ponad 20 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

K a t e g o r j a d r u g a.

1) Zakłady, zatrudniające ponad 10 do 20 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

2) Zakłady gastronomiczne z wyszynkiem trunków, zatrudniające nawet mniej niż 10 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Wszelkie inne mniejsze zakłady gastronomiczne i jadłodajnie — bez wyszynku trunków.

VIII. Sale bilardowe (art. 5, punkt 6).

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Sale bilardowe, utrzymywane oddzielnie od zakładów gastronomicznych.

IX. Zakłady dla sprzedaży napojów chłodzących (art. 5, punkt 6).

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Zakłady, sprzedające wyłącznie wodę selcerską, limonadę i t. p. napoje chłodzące.

X. Hotele, pokoje umeblowane, zajazdy, gospody i domy noclegowe (art. 5, punkt 6).

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 100 pokoiów (numerów).

K a t e g o r j a d r u g a.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 20 do 100 pokoiów.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad sześć do 20 pokoiów; zajazdy i gospody w miastach i miasteczkach, bez wyszynku trunków.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 2 do 6 pokoiów; zajazdy i gospody w osadach wiejskich, bez wyszynku, oraz domy noclegowe.

XI. Pensjonaty — pokoje umeblowane ze stołowaniem (art. 5, punkt 6).

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

Pensjonaty, w których ilość wynajmowanych pokoiów przewyższa pięćdziesiąt.

K a t e g o r j a d r u g a.

Pensjonaty, posiadające do wynajęcia ponad 12 do 50 pokoiów.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Pensjonaty, posiadające do wynajęcia ponad 2 do 12 pokoiów.

XII. Księgarnie (art. 5, punkt 1).

K a t e g o r j a d r u g a.

Księgarnie, zatrudniające ponad 5 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w księgarni pracujących.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Wszystkie inne księgarnie.

XIII. Zakłady lecznicze (art. 5, punkt 6).

K a t e g o r j a d r u g a .

Posiadające łóżek dla chorych ponad 10.

K a t e g o r j a t r z e c i a .

Posiadające łóżek dla chorych do 10, oraz wszelkie zakłady lecznicze, przeznaczone wyłącznie dla chorych przychodnich (ambulatorja).

XIV. Apteki (art. 5, punkt 6).

K a t e g o r j a p i e r w s z a .

Zatrudniające ponad 8 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w aptece pracujących.

K a t e g o r j a d r u g a .

Zatrudniające ponad 3 do 8 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w aptece pracujących.

K a t e g o r j a t r z e c i a .

Zatrudniające najwyżej trzy osoby, licząc w tem właściciela i członków rodziny, w aptece pracujących.

XV. Zakłady kąpielowe (art. 5, punkt 6).

K a t e g o r j a d r u g a .

1) Łaźnie z oddzielnymi kabinami lub łazienki z ilością wanien ponad 20.

2) Kąpiele na wodach morskich i słodkich z ilością kabin powyżej 40.

K a t e g o r j a t r z e c i a .

1) Łaźnie ogólne i łazienki z ilością wanien do 20.

2) Kąpiele na wodach morskich i słodkich z ilością kabin od 10 do 40.

K a t e g o r j a c z w a r t a .

Kąpiele na wodach morskich i słodkich ogólne z ilością kabin poniżej 10.

XVI. Przedsiębiorstwa kinematograficzne (art. 5, punkt 6).

K a t e g o r j a p i e r w s z a .

Stale kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 500.

K a t e g o r j a d r u g a .

Stale kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 150 do 500.

K a t e g o r j a t r z e c i a .

(1) Stale kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób do 150.

(2) Wędrowne przedsiębiorstwa kinematograficzne winny nabywać świadectwo kategorii V-a przedsiębiorstw handlowych.

XVII. Przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, ogródki i sale z zamkniętymi lub otwartymi scenami (art. 5, punkt 6).

K a t e g o r j a p i e r w s z a .

Stale teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartymi lub zamkniętymi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 750.

K a t e g o r j a d r u g a .

Stale teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartymi lub zamkniętymi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 300 do 750.

K a t e g o r j a t r z e c i a .

(1) Stale teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartymi lub zamkniętymi scenami, posiadające, widownie obliczone na ilość osób do 300.

(2) Wędrowne przedsiębiorstwa teatralne, wędrowne cyrki i inne wędrowne zespoły artystyczne winny nabywać świadectwa przemysłowe kategorii V-a przedsiębiorstw handlowych.

XVIII. Źródła naturalnych wód mineralnych (art. 5, punkt 6).

K a t e g o r j a d r u g a.

Sprzedaż wód mineralnych ze źródeł.

U w a g a: Wszelkie inne przedsiębiorstwa, prowadzone przez zarządy zdrojowe (pensjonaty, kąpiele, ambulatorja), podlegają oddzielnemu opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

XIX. Wrotniska i ślizgawki (art. 5, punkt 6).

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Wszystkie przedsiębiorstwa tego rodzaju.

XX. Magle i maszyny do czesania wełny (art. 5, punkt 6).

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Utrzymywane jako oddzielne przedsiębiorstwa zarobkowe: magle i maszyny do czesania wełny.

XXI. Wydawnictwa utworów drukowanych.

K a t e g o r j a d r u g a.

Wydawnictwa pism codziennych w stolicy i miejscowościach pierwszej klasy.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Wydawnictwa pism codziennych w miejscowościach II, III i IV klasy, wydawnictwa innych utworów drukowanych bez względu na klasę miejscowości.

, , ,

Do części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 67. (1) Biura spółek handlowych (akcyjnych, z ograniczoną odpowiedzialnością itp., w których nie są dokonywane żadne operacje (transakcje) handlowe i które służą wyłącznie dla prowadzonej przez firmę biurowości (księgowości itp.), nie podlegają obowiązkowi wykupienia świadectwa przemysłowego lub karty rejestracyjnej.

(2) Na biura, w których nawet sporadycznie dokonywane są transakcje handlowe (zawieranie umów sprzedaży itp.) powinny być nabyte świadectwa przemysłowe na zasadach ogólnych.

Do rozdziałów I i VI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 68. Operacje komisowe oraz pośrednictwa handlowego, dokonywane łącznie z przedsiębiorstwem handlu towarowego (rozdział I części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy), nie wymagają nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego, jeżeli przedsiębiorstwo handlu towarowego jest zaopatrzone w świadectwo przemysłowe co najmniej II kategorii przedsiębiorstw handlowych.

Do rozdz. I kat. I cz. II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 69. Dla określenia pojęcia większej ilości (partii) towaru miarodajnym jest zwyczaj handlowy, który władze skarbowe ustalają na podstawie opinii terytorialnie właściwej izby przemysłowo-handlowej.

Do rozdziałów: I kat. trzecia i czwarta, VII, XII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 70. (1) Przy zaklasowaniu przedsiębiorstw, wymienionych w rozdziałach: I — kategorie trzecia i czwarta, VII, XII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, nie bierze się w rachubę uczniów przemysłowych, trzymanyh w przedsiębiorstwie na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 53, poz. 468 i z 1934 r. Nr. 40, poz. 350) oraz praktykantów handlowych.

(2) Za praktykantów handlowych uważa się absolwentów szkół handlowych wszelkich typów i stopni, zatrudnionych w przedsiębiorstwach do lat dwóch od daty ukończenia szkoły, — bez względu na rodzaj i wysokość pobieranego wynagrodzenia oraz rodzaj pełnionej funkcji.

Do rozdziału I kat. trzecia i czwarta części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 71. (1) Za dorosłego członka rodziny lub dorosłego subiekta handlowego uważa się pracowników w wieku od 18 do 55 lat.

(2) Pracowników młodszych od 18 lat i starszych ponad 55 lat liczy się dwóch za jednego.

(3) Za subiektów handlowych uważa się osoby (również i członków rodziny przedsiębiorcy), stale zatrudnione w zakładzie w charakterze sił pomocniczych przy wykonywaniu czynności, stanowiących treść przedsiębiorstwa handlu towarowego, tj. osoby biorące udział w dokonywaniu transakcji handlowych.

(4) Chłopców do posylek i posługaczy nie uważa się za subiektów handlowych.

Do rozdziału I kat. trzecia części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 72. Za oddzielny skład, utrzymywany przy zakładzie handlowym, uważa się oddzielny skład znajdujący się w tym samym domu, co zakład handlowy.

Do rozdziału I kat. piąta części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 73. (1) Za handel wędrowny (domokrążny) uważa się taki handel przenośny, który 1) nie ma stałej siedziby przemysłowej, 2) jest wykonywany samoistnie i osobiście przez handlującego, 3) ogranicza się do drobnej sprzedaży wyłącznie spożywcom, 4) odbywa się: a) przy handlu obnośnym — ze skrzyni, kufra, walizy, kosza itp. opakowania przenoszonego z miejsca na miejsce przez kupca, b) przy handlu rozwoźnym — z wozu, łodzi itp. pomieszczenia, przewożonego z miejsca na miejsce przy pomocy siły zwierzęcej, ludzkiej lub innej bez użycia motoru.

(2) Handel przenośny, nie odpowiadający warunkom, uprawniającym do nabycia świadectwa przemysłowego na handel wędrowny, powinien być zaliczony do kat. drugiej, trzeciej lub czwartej przedsiębiorstw prowadzących handel towarowy, a wymienionych w rozdziale I części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do art. 26 oraz rozdziału I części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 74. (1) Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się: kolektury loterii państwowej, którym Dyrekcja Polskiego Monopoli Loteryjnego przydzieliła do rozsprzedaży do wszystkich loterii w danym roku podatkowym ogółem ponad 115.000 losów.

(2) Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) Kolektury loterii państwowej, którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego przydzieliła do rozsprzedaży do wszystkich loterii w danym roku podatkowym ogółem ponad 2.500 do 15.000 losów;

2) oddziały (filie) kolektur, zaliczonych do kategorii I przedsiębiorstw handlowych.

(3) Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) kolektury loterii państwowej, którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego przydzieliła do rozsprzedaży do wszystkich loterii w danym roku podatkowym ogółem ponad 150 do 2.500 losów;

2) oddziały (filie) kolektur, zaliczonych do kategorii II przedsiębiorstw handlowych.

(4) Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) kolektury loterii państwowej, którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego przydzieliła do rozsprzedaży do wszystkich loterii w danym roku podatkowym ogółem do 150 losów;

2) oddziały (filie) kolektur, zaliczonych do kategorii III i IV przedsiębiorstw handlowych.

(5) Kolektura Polskiego Monopolu Loteryjnego w połączeniu z przedsiębiorstwem handlu towarowego może być prowadzona na podstawie jednego świadectwa przemysłowego.

(6) Nadto zalicza się: do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zakłady badania masła eksportowego oraz do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych:

1) stacje benzynowe i stacje obsługi;

2) sprzedaż z automatów.

Do rozdziału II części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 75. (1) W przedsiębiorstwach skupu zawodowego może być prowadzona odsprzedaż towarów wyłącznie w stanie nieprzerobionym.

(2) Przesuszanie, oczyszczanie, sortowanie itp. czynności, wpływające ze składowania (art. 22 ustawy), nie przeczą istocie skupu zawodowego.

(3) Przedsiębiorstwa skupu zawodowego nie mogą utrzymywać zakładu handlowego dla prowadzenia handlu towarowego.

Do art. 26 oraz rozdziału VI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 76. (1) Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się: przedsiębiorstwa chłodni.

(2) Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) przedsiębiorstwa reklamowe,
- 2) biura buchalteryjne oraz rewizyjno-buchalteryjne, jeżeli zatrudniają więcej niż dwóch pracowników,
- 3) przedsiębiorstwa autobusów, jeżeli utrzymują ponad jeden autobus,
- 4) przedsiębiorstwa strzeżenia cudzego mienia,
- 5) przedsiębiorstwa dozoru kotłów,
- 6) przedsiębiorstwa wynajmu samochodów (osobowych lub ciężarowych), jeżeli posiadają ponad trzy samochody,
- 7) przedsiębiorstwa wynajmu koni wierzchowych, jeżeli posiadają ponad 10 koni,
- 8) przedsiębiorstwa wynajmu łodzi motorowych, jeżeli posiadają ponad 10 łodzi,
- 9) przedsiębiorstwa wynajmu automatów bilardowych, jeżeli posiadają ponad 10 automatów,
- 10) przedsiębiorstwa wypożyczania filmów kinematograficznych cudzej produkcji,
- 11) przedsiębiorstwa wypożyczania aparatów zręczności.

(3) Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) biura buchalteryjne oraz rewizyjno-buchalteryjne, jeżeli zatrudniają najwyżej dwóch pracowników,
- 2) przedsiębiorstwa autobusów, jeżeli utrzymują jeden autobus;
- 3) przedsiębiorstwa wynajmu samochodów (osobowych lub ciężarowych), jeżeli posiadają do trzech samochodów,
- 4) przedsiębiorstwa wynajmu koni, jeżeli posiadają ponad 4 do 10 koni,
- 5) przedsiębiorstwa wynajmu łodzi, jeżeli posiadają ponad 10 łódek albo do 10 łodzi motorowych,
- 6) przedsiębiorstwa wynajmu automatów bilardowych, jeżeli posiadają do 10 automatów,
- 7) przedsiębiorstwa wynajmu rowerów, jeżeli posiadają ponad 10 rowerów,
- 8) wypożyczalnie książek (biblioteki, czytelnie) — w m. st. Warszawie oraz miejscowościach, zaliczonych w myśl części

I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do I klasy miejscowości,

9) przedsiębiorstwa wynajmu radiosłuchawek.

(4) Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) aparaty zręczności,

2) przedsiębiorstwa wynajmu koni, jeżeli posiadają do 4 koni,

3) przedsiębiorstwa wynajmu łodzi, jeżeli posiadają do 10 łódek,

4) przedsiębiorstwa wynajmu rowerów, jeżeli posiadają do 10 rowerów,

5) wypożyczalnie książek (biblioteki, czytelnie) — w miejscowościach, zaliczonych w myśl części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do II, III i IV klasy miejscowości,

6) przedsiębiorstwa wynajmu ubrań oraz kostiumów.

§ 77. Biura pisania podań, prowadzone osobiście przez samego właściciela, nie mają obowiązku nabywania świadectw przemysłowych.

§ 78. (1) Świadectwa przemysłowe kategorii pierwszej przedsiębiorstw handlowych obowiązane są nabywać jedynie domy składowe (art. 647—681 Kodeksu Handlowego).

(2) Wszelkie inne przedsiębiorstwa przyjmujące towary na skład obowiązane są do nabywania świadectw przemysłowych według przepisów § 87 rozporządzenia niniejszego.

(3) Przedsiębiorstwa ekspedycyjno-przewozowe, przechowujące towary w związku z wykonywanymi czynnościami wchodzącymi w zakres ich działalności, nie mają obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na przechowywanie towarów.

Do rozdziału VII części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 79. Przedsiębiorstwa gastronomiczne mogą bez obowiązku nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego na handel towarowy (rozdział I część II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) dokonywać ubocznie sprzedaży do konsumpcji poza obrębem przedsiębiorstwa tylko tych artykułów, które wchodzą w zakres danego przedsiębiorstwa gastronomicznego.

Do rozdziałów VII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 80. (1) Za osoby pracujące uważa się wszystkich pracowników, zatrudnionych w zakładach, wymienionych w rozdziałach VII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy; z wyjątkiem uczniów przemysłowych (§ 70 rozporządzenia niniejszego) oraz magistrów farmacji w pierwszym roku praktyki.

(2) Właściciele aptek, w których wymienieni wyżej magistrowie farmacji — praktykanci będą zatrudnieni, powinni wykazać się pisemnym poleceniem oddziału farmaceutycznego jednego z krajowych uniwersytetów, upoważniającym takiego magistra do odbycia praktyki.

Do art. 26 oraz rozdziału X części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 81. (1) Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

przedsiębiorstwa wynajmu sal na przedstawienia teatralne, kinematograficzne, odczyty, zabawy i wszelkiego rodzaju zebrania w m. st. Warszawie oraz w miejscowościach, zaliczonych w myśl części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do I klasy miejscowości.

(2) Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) przedsiębiorstwa wynajmu sal na przedstawienia teatralne, kinematograficzne, odczyty, zabawy i wszelkiego rodzaju zebrania — w miejscowościach, zaliczonych w myśl części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do II, III i IV klasy miejscowości,

2) przedsiębiorstwa wynajmu pomieszczeń samochodowych (garaże), jeżeli mogą pomieścić ponad 20 samochodów.

(3) Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) przedsiębiorstwa wynajmu pomieszczeń samochodowych (garaże), jeżeli mogą pomieścić ponad 3 do 20 samochodów,

2) zajazdy w miastach, przeznaczone jedynie na postój furmanek.

(4) Przedsiębiorstwa wynajmu pomieszczeń samochodowych (garaże) podlegają podatkowi niezależnie od tego, kto jest właścicielem nieruchomości, w której mieści się przedsiębiorstwo (garaż).

(5) Wynajem pomieszczeń samochodowych (garaży) oso-

bom zamieszkałym w danej nieruchomości i utrzymującym samochody wyłącznie dla własnego użytku (nie dla celów zarobkowych) nie stanowi przedsiębiorstwa podlegającego podatkowi przemysłowemu.

Do art. 26 oraz rozdziału XIII części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 82. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się: laboratoria chemiczno-bakteriologiczne.

Do art. 26 oraz rozdziału XIX części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 83. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) Korty tenisowe,
- 2) boiska,
- 3) strzelnice,
- 4) kręgielnie.

Do rozdziału XXI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 84. (1) Przedsiębiorstwo wydawnictwa, którego działalność polega na wydawaniu bądź pism codziennych i innych utworów drukowanych, bądź wreszcie kilku utworów drukowanych pod różnymi nazwami, stanowi jedno przedsiębiorstwo handlowe i wymaga nabycia jednego świadectwa przemysłowego.

(2) Kantory (oddziały) prowadzone we własnym zarządzie i na własny rachunek przez wydawnictwa dzienników i innych pism periodycznych wyłącznie dla celów, związanych z własnymi wydawnictwami (dla kolportażu, przyjmowania prenumeraty i zbierania ogłoszeń), mogą być prowadzone bez oddzielnych świadectw przemysłowych za kartami rejestracyjnymi.

Do art. 26 oraz części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 85. (1) Wszelkiego rodzaju szkoły i kursy, nie podlegające przepisom art. 3 ust. (1) p. 6 ustawy (§ 11 rozp. nin.) zalicza się do kategorii III przedsiębiorstw handlowych z wyjątkiem kursów samochodowych (szoferskich), które zalicza się do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych.

(2) Obrót przedsiębiorstw, o których mowa w paragrafie niniejszym ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 6 ustawy,

B. PRZEDSIĘBIORSTWA KOMUNIKACYJNE.

(1) I. Przedsiębiorstwa kolei żelaznych tak normalnych jak i wąskotorowych, tudzież tramwajów oraz przedsiębiorstwa telefonów zalicza się do kategorii pierwszej przedsiębiorstw handlowych.

II. Główne zakłady przedsiębiorstw żeglugi zalicza się do kategorii drugiej przedsiębiorstw handlowych; inne zakłady tych przedsiębiorstw zalicza się do kategorii trzeciej przedsiębiorstw handlowych.

(2) Nadto od każdego statku uiszcza się opłatę za świadectwo przemysłowe w następującej wysokości:

1) statki parowe — według powierzchni ogrzewalnej kotłów parowych po 0,80 zł. za jeden m² tej powierzchni;

2) statki motorowe — według siły motorów po 0.40 zł. za każdą jednostkę siły (H. P.);

3) żaglowce metalowe — według powierzchni pokładu po 0,03 zł. za jeden m² powierzchni pokładu;

4) żaglowce z drzewa z pokładem — według powierzchni pokładu po 0,03 zł. za jeden m² tej powierzchni;

5) żaglowce z drzewa bez pokładu (berlinki) — według powierzchni, obliczonej przez pomnożenie długości żaglowca (berlinki) przez jego szerokość, po 0,01 zł. za jeden m² tej powierzchni.

Do art. 26 oraz części II lit. B taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 86. (1) Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) radiostacje nadawcze centralne,

2) przedsiębiorstwa komunikacji lotniczej.

(2) Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) radiostacje nadawcze filialne,

2) przedsiębiorstwa kolei linowych.

Do art. 26 oraz części II lit. A i B taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 87. (1) Przedsiębiorstwa handlowe, nie wymienione w części II lit. A i B taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy oraz w §§ 74, 76, 81, 82, 83, 85 i 86 rozporządzenia niniejszego zalicza się:

- a) do kategorii I przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 400.000 (czterysta tysięcy) złotych rocznie;
- b) do kategorii II przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 100.000 (sto tysięcy) złotych do 400.000 (czterystu tysięcy) złotych rocznie;
- c) do kategorii III przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych do 100.000 (sto tysięcy) złotych rocznie;
- d) do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych przy obrocie do 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych rocznie.

(2) Obrót przedsiębiorstw, o których mowa w paragrafie niniejszym, ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 6 ustawy.

C. PRZEDSIĘBIORSTWA PRZEMYSŁOWE.

I. Kopalnie węgla kamiennego.

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

Produkujące ponad 2.000.000 ctn. m.

K a t e g o r j a d r u g a.

Produkujące ponad 1.500.000 do 2.000.000 ctn. m.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Produkujące ponad 500.000 do 1.500.000 ctn. m.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Produkujące ponad 200.000 do 500.000 ctn. m.

K a t e g o r j a p i ą t a.

Produkujące ponad 50.000 do 200.000 ctn. m.

K a t e g o r j a s z ó s t a.

Produkujące do 50.000 ctn. m.

II. Kopalnie rudy.

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

Produkujące ponad 2.500.000 ctn. m.

K a t e g o r j a d r u g a.

Produkujące ponad 2.000.000 do 2.500.000 ctn. m.,

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Produkujące ponad 1.000.000 do 2.000.000 ctn. m.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Produkujące ponad 500.000 do 1.000.000 ctn. m.

K a t e g o r j a p i ą t a.

Produkujące ponad 100.000 do 500.000 ctn. m.

K a t e g o r j a s z ó s t a.

Produkujące do 100.000 ctn. m.

III. Kopalnie nafty lub gazów ziemnych.

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

Produkujące ropy naftowej ponad 3.000.000 ctn. m.

K a t e g o r j a d r u g a.

Produkujące ropy naftowej ponad 2.000.000 do 3.000.000 ctn. m.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Produkujące ropy naftowej ponad 1.000.000 do 2.000.000 ctn. m.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Produkujące ropy naftowej ponad 250.000 do 1.000.000 ctn. m.

K a t e g o r j a p i ą t a.

Produkujące ropy naftowej ponad 100.000 do 250.000 ctn. m.

K a t e g o r j a s z ó s t a.

Produkujące ropy naftowej do 100.000 ctn. m.

U w a g a: Przy kopalniach, produkujących gazy ziemne, jeden metr sześcienny gazu liczy się za jeden kilogram ropy naftowej.

IV. Młyny mączne.

K a t e g o r j a p i e r w s z a .

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren przekracza 150 metrów.

K a t e g o r j a d r u g a .

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 100 do 150 metrów.

K a t e g o r j a t r z e c i a .

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 50 do 100 metrów.

K a t e g o r j a c z w a r t a .

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 15 do 50 metrów.

K a t e g o r j a p i ą t a .

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 8 do 15 metrów.

K a t e g o r j a s z ó s t a .

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 4 do 8 metrów.

K a t e g o r j a s i ó d m a .

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad $1\frac{1}{2}$ do 4 metrów.

K a t e g o r j a ó s m a .

Wiatraki i inne młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren nie przekracza półtora metra.

U w a g a: O ile w młynach używane są do mielenia walce wyłącznie lub łącznie z żarnami, to 1 cm. długości pary walców liczy się za trzy ctm. średnicy pary żaren, a zespół trzech walców liczy się za dwie pary walców.

V. Gorzelnie.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Produkujące ponad 900.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Produkujące ponad 400.000 do 900.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

K a t e g o r j a p i ą t a.

Produkujące ponad 200.000 do 400.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

K a t e g o r j a s z ó s t a.

Produkujące do 200.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

VI. Browary.

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

Wyrabiające ponad 60.000 hektol. gorącej brzezki.

K a t e g o r j a d r u g a.

Wyrabiające ponad 30.000 do 60.000 hektol. gorącej brzezki.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Wyrabiające ponad 18.000 do 30.000 hektol. gorącej brzezki.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Wyrabiające ponad 6.000 do 18.000 hektol. gorącej brzezki.

K a t e g o r j a p i ą t a.

Wyrabiające ponad 2.000 do 6.000 hektol. gorącej brzezki.

K a t e g o r j a s z ó s t a.

Wyrabiające do 2.000 hektol. gorącej brzezki.

VII. Cukrownie.

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

Produkujące ponad 30.000 ctn. m. kryształu,

K a t e g o r j a d r u g a .

Produkujące ponad 20.000 do 30.000 ctn. m. kryształu.

K a t e g o r j a t r z e c i a .

Produkujące ponad 10.000 do 20.000 ctn. m. kryształu.

K a t e g o r j a c z w a r t a .

Produkujące do 10.000 ctn. m. kryształu.

VIII. Olejarnie parowe.

K a t e g o r j a p i e r w s z a .

Posiadające ponad 20 czynnych pras.

K a t e g o r j a d r u g a .

Posiadające ponad 13 do 20 czynnych pras.

K a t e g o r j a t r z e c i a .

Posiadające ponad 7 do 13 czynnych pras.

K a t e g o r j a c z w a r t a .

Posiadające do 7 czynnych pras.

IX. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze.

K a t e g o r j a p i e r w s z a .

Wyrabiające ponad 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

K a t e g o r j a d r u g a .

Wyrabiające ponad 3.000 do 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

K a t e g o r j a t r z e c i a .

Wyrabiające ponad 1.200 do 3.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

K a t e g o r j a c z w a r t a .

Wyrabiające ponad 400 do 1.200 ctn. m. drożdży prasowanych.

K a t e g o r j a p i ą t a .

Wyrabiające do 400 ctn. m. drożdży prasowanych.

X. Fabryki drożdży prasowanych.

K a t e g o r j a d r u g a.

Wyrabiające 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Wyrabiające ponad 2.000 do 4.000 ctn. drożdży prasowanych.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Wyrabiające ponad 600 do 2.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

K a t e g o r j a p i ą t a.

Wyrabiające ponad 200 do 600 ctn. m. drożdży prasowanych.

K a t e g o r j a s z ó s t a.

Wyrabiające do 200 ctn. m. drożdży prasowanych.

XI. Fabryki wódek.

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

Produkujące ponad 12.000 hektol. wyrobów wódczanych.

K a t e g o r j a d r u g a.

Produkujące ponad 8.000 do 12.000 hektol. wyrobów wódczanych.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Produkujące ponad 4.000 do 8.000 hektol. wyrobów wódczanych.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Produkujące ponad 1.000 do 4.000 hektol. wyrobów wódczanych.

K a t e g o r j a p i ą t a.

Produkujące do 1.000 hektol. wyrobów wódczanych.

XII. Rektyfikacja okowity.

K a t e g o r j a d r u g a.

Produkujące ponad 2.400.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

K a t e g o r j a t r z e c i a .

Produkujące ponad 1.200.000 do 2.400.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

K a t e g o r j a c z w a r t a .

Produkujące ponad 350.000 do 1.200.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

K a t e g o r j a p i ą t a .

Produkujące do 350.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

XIII. Rafinerje cukru.

K a t e g o r j a p i e r w s z a .

Produkujące ponad 30.000 ctn. m. rafinady.

K a t e g o r j a d r u g a .

Produkujące ponad 20.000 do 30.000 ctn. m. rafinady.

K a t e g o r j a t r z e c i a .

Produkujące do 20.000 ctn. m. rafinady.

XIV. Miodosytnie, zakłady wyrabiające lakier spirytusowy i politurę.

K a t e g o r j a p i e r w s z a .

Zatrudniające ponad 1.000 robotników.

K a t e g o r j a d r u g a .

Zatrudniające ponad 500 do 1.000 robotników.

K a t e g o r j a t r z e c i a .

Zatrudniające ponad 200 do 500 robotników.

K a t e g o r j a c z w a r t a .

Zatrudniające ponad 50 do 200 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 25 do 200 robotników.

K a t e g o r j a p i ą t a .

Zatrudniające ponad 15 do 20 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 10 do 20 robotników.

K a t e g o r j a s z ó s t a .

Wszystkie inne tego rodzaju zakłady.

XV. Fabryki zapalek.

Kategoria trzecia.

Zatrudniające powyżej 500 robotników.

Kategoria czwarta.

Zatrudniające przy fabrykacji ręcznej ponad 200 do 500 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 100 do 500 robotników.

Kategoria piąta.

Zatrudniające przy fabrykacji ręcznej do 200 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — do 100 robotników.

XVI. Przedsiębiorstwa wodociągowe, gazownie, elektrownie.

Kategoria trzecia.

Wszystkie tego rodzaju zakłady.

XVII. Przedsiębiorstwa wykonywania filmów dla kinematografów.

Kategoria trzecia.

Wszystkie przedsiębiorstwa tego rodzaju.

XVIII. Przędzalnie, blicharnie, farbiarnie i apretury, walcownie żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i bronzu, zakłady wytapiania tłuszczów, fabryki ekstraktów z tłuszczów i olejów, margaryny, mydła, stearyny oraz garbarnie, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych, aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, rafinerji nafty, olejów mineralnych, gazoliny i smarów, asfaltu, gudronitu, parafiny i cerezyny.

Kategoria pierwsza.

Zatrudniające ponad 500 robotników.

Kategoria druga.

Zatrudniające ponad 200 do 500 robotników.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Zatrudniające ponad 100 do 200 robotników.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 50 do 100;
- b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 25 do 100.

K a t e g o r j a p i ą t a.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 50;
- b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 10 do 25.

K a t e g o r j a s z ó s t a.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 9 do 15;
- b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 7 do 10.

K a t e g o r j a s i ó d m a.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 4 do 9;
- b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 4 do 7.

K a t e g o r j a ó s m a.

Zatrudniające robotników tak przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych od 1 do 4, licząc w tem właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny, zatrudnionych w przedsiębiorstwie.

XIX. Wszelkie przedsiębiorstwa przemysłowe, nie wymienione w poprzednich ustępach, tudzież zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo i furmaństwo.

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

Zatrudniające robotników ponad 1.000.

K a t e g o r j a d r u g a.

Zatrudniające robotników ponad 500 do 1.000.

K a t e g o r j a t r z e c i a.

Zatrudniające robotników ponad 200 do 500.

K a t e g o r j a c z w a r t a.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 50 do 200;
- b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 25 do 200.

K a t e g o r j a p i ą t a.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 50;
- b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 10 do 25.

K a t e g o r j a s z ó s t a.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 9 do 15;
- b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 7 do 10.

K a t e g o r j a s i ó d m a.

a) przy fabrykacji ręcznej ponad 4 do 9;

b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 4 do 7.

K a t e g o r j a ó s m a.

Zatrudniające robotników tak przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych od 1 do 4, licząc w tem właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny, zatrudnionych w przedsiębiorstwie.

Do rozdziału IV części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 88. Przy ustalaniu kategorii świadectwa przemysłowego dla młynów nie wlicza się gniotowników (gniotków) do ogólnej sumy średnic żaren.

Do rozdziałów XIV, XV, XVIII i XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 89. (1) Do robotników zalicza się wszystkich bez wyjątku najemników płci obojga — zarówno zajętych w zakładzie przemysłowym, jako też pracujących dla tegoż zakładu poza jego obrębem, nadto majstrów i niższych oficjalistów, wykonywających bezpośredni dozór na robotami.

(2) Uczniów przemysłowych, trzymanych w przedsiębiorstwie na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 53, poz. 468 i z 1934 r. Nr. 40, poz. 350) oraz pracowników umysłowych, zajętych w biurach przedsiębiorstw przemysłowych (buchalterów korespondentów itp.) nie zalicza się do ogólnej ilości zatrudnionych w przedsiębiorstwie robotników.

(3) Do robotników w przedsiębiorstwach stałych nie zalicza się robotników, zajętych dostawą do zakładu przemysłowego paliwa, surowców itp. oraz rozwożeniem wytworzonych produktów.

(4) W przedsiębiorstwach sezonowych, np. na wyrębach leśnych — ze względu na ich krótkotrwałą i czasowy charakter — zalicza się do robotników wszystkich pracujących, z wyjątkiem pracowników, zajętych przy wywozie produktów poza obręb przedsiębiorstwa.

Do rozdz. XVI części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 90. Elektrownie oraz gazownie, obsługujące nieznaczną ilość konsumentów, urządzone prymitywnie lub prowadzone ubocznie przy innych zakładach przemysłowych, jak np. przy tartakach, młynach itp., mogą być za zezwoleniem właściwej Izby Skarbowej (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) zaliczone, po zasięgnięciu opinii właściwego urzędu wojewódzkiego, do tej kategorii przedsiębiorstw przemysłowych, jaka odpowiada ilości zatrudnionych robotników w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do rozdziałów XVIII i XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 91. (1) Przy zaklasowaniu przedsiębiorstw przemysłowych, zaliczonych do rozdziałów XVIII i XIX części II lit. C taryfy, bierze się w rachubę właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny tylko w stosunku do przedsiębiorstw kategorii VIII świadectw przemysłowych, natomiast w przedsiębiorstwach wyższych kategorii właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny nie zalicza się do robotników przedsiębiorstwa,

(2) W przypadku, gdy w związku z powyższym przedsiębiorstwo nie będzie mogło być zaliczone ani do VIII ani też do VII kategorii, należy je zaklasować do VIII kategorii świadectw przemysłowych.

P r z y k ł a d :

Przedsiębiorstwo przemysłowe, zaliczone do XIX rozdziału części II lit. C taryfy, zatrudnia właściciela oraz 4 robotników, wskutek czego nie podpada ani pod kategorię VIII, ponieważ zatrudnia łącznie z właścicielem 5 osób, ani też pod kategorię VII, bowiem nie zatrudnia ponad 4 robotników (właściciela nie bierze się w rachubę). Przedsiębiorstwo to powinno wykupić świadectwo przemysłowe VIII kategorii.

(3) Za członków rodziny uważa się osoby, wymienione w § 41 ust. (4) rozporządzenia niniejszego.

CZĘŚĆ III.

Ceny świadectw przemysłowych.

A. Dla przedsiębiorstw handlowych.

Kategoria		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	W miejscowościach klasy			
				I	II	III	IV
				z ł o t y c h			
I	Dla zakładów handlowych	2.000	—	—	—	—	—
II	Dla zakładów handlowych	—	400	330	270	200	130
III	Dla zakładów handlowych	—	80	65	50	40	25
IV	Dla zakładów handlowych	—	30	25	20	15	10
V-a	Dla handlu rozwoźnego .	50	—	—	—	—	—
V-b	Dla handlu obnośnego . . .	15	—	—	—	—	—

B. Dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Kategoria		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	W miejscowościach klasy			
				I	II	III	IV
				z ł o t y c h			
I		6.000	—	—	—	—	—
II		4.000	—	—	—	—	—
III		2.000	—	—	—	—	—
IV		600	—	—	—	—	—
V		200	—	—	—	—	—
VI		—	120	100	80	60	40
VII		—	60	50	40	30	20
VIII		—	15	12	10	6	4

C. Dla handlu jarmaczego.

	Dla handlu hurtowego	Dla handlu detalicznego
	z ł o t y c h	
Na jarmarkach, trwających ponad 21 dni	250	70
Na jarmarkach, trwających ponad 7 dni do 21 dni	125	35
Na jarmarkach, trwających ponad 3 dni do 7 dni	100	25

D. Dla zajęć przemysłowych.

Kategoria	Oznaczenie zajęcia przemysłowego	Cena w złotych
I	Ekspedytorzy, nie utrzymujący oddzielnych biur i pomocników handlowych, lecz trudniący się osobiście z polecenia osób trzecich clieniem w urzędach celnych towarów, wysyłanych zagranicę lub otrzymywanych z zagranicy: 1) przy urzędach celnych, znajdujących się przy głównych liniach kolei żelaznych 2) przy urzędach celnych, znajdujących się przy bocznych liniach kolei żelaznych 3) przy urzędach celnych, nie położonych przy liniach kolejowych.	400 300 250
II	a) Pośrednicy giełdowi (maklerzy): 1) na giełdzie warszawskiej 2) na innych giełdach b) Wszelkiego rodzaju inni pośrednicy handlowi: 1) w Warszawie i w miejscowościach I klasy .. 2) w miejscowościach II klasy 3) w miejscowościach III i IV klasy	400 250 150 100 30
III	Inspektorzy i agenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, przewozowych, komunikacyjnych oraz instytucyj kredytowych, o ile prowadzą operacje bez utrzymywania biur: 1) w Warszawie i w miejscowościach I klasy .. 2) w miejscowościach II klasy 3) w miejscowościach III i IV klasy	50 40 20
V	Pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie)	100

Do części III lit. D kat. I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 92. Za główne linie kolejowe uważa się następujące linie:

- 1) Baranowicze—Stołpce,
- 2) Białystok—Grajewo,
- 3) Białystok—Wilno,
- 4) Cieszyn—Goleszów,
- 5) Działdowo—Rakowice,
- 6) Gdynia—Wejherowo—Strzebielino,
- 7) Katowice—Hajduki—Chebzie—Radzionków — Kalety—
Lubliniec,
- 8) Katowice — Chorzów — Bytom,
- 9) Kowel — Zdobunów,
- 10) Nowy Sącz — Muszyna,
- 11) Ostrów — Pawłów,
- 12) Oświęcim — Dziedzice — Zebrzydowice,
- 13) Oświęcim — Kraków — Przemyśl — Lwów — Pod-
wołoczyska,
- 14) Poznań — Leszno — Rawicz,
- 15) Poznań — Wronki — Drawski Młyn,
- 16) Poznań — Zbąszyń,
- 17) Poznań — Zduny,
- 18) Poznań — Łęka,
- 19) Rybnik — Sumina,
- 20) Sambor — Sianki,
- 21) Sosnowiec — Katowice — Bielsko,
- 22) Stanisławów — Kołomyja — Śniatyn — Załucze,
- 23) Stryj — Ławoczne,
- 24) Tczew — Chojnice,
- 25) Toruń — Bydgoszcz,
- 26) Toruń — Grudziądz,
- 27) Toruń — Miasteczko,
- 28) Warszawa — Łódź,
- 29) Warszawa — Sosnowiec,
- 30) Warszawa — Mława,
- 31) Wilno — Turmont,
- 32) Wolfgan — N. Bytom ,
- 33) Zagórz — Łupków,
- 34) Żywiec — Zwardoń.

Do części III lit. D kat. III taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 93. Nie podlegają podatkowi ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, którzy mając inne stałe zajęcie (nauczyciele, urzędnicy), od czasu do czasu pośredniczą przy ubezpieczeniach i osiągają z tych operacji zarobek, nie przekraczający dwukrotnej ceny świadectwa przemysłowego wraz z wszelkimi dodatkami.

Do części III lit. D kat. IV taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 94. (1) Za pomocników podróżujących (komiwojażerów) uważa się osoby, zastępujące przedsiębiorstwa handlowe lub przemysłowe i zbierające dla tych przedsiębiorstw zamówienia na podstawie próbek, cenników itp.

(2) Pomocnikom podróżującym (komiwojażerom) mogą być wydane świadectwa przemysłowe jedynie po okazaniu w oryginałach lub w uwierzytelnionych odpisach świadectw przemysłowych, nabytych przez przedsiębiorstwa przez nich zastępowane oraz po przedstawieniu właściwego pełnomocnictwa.

(3) Pomocnik podróżujący (komiwojażer) może na podstawie jednego świadectwa przemysłowego zastępować kilka firm.

(4) Pracownik przedsiębiorstwa krajowego, czerpiący swój zarobek głównie ze stałego wynagrodzenia służbowego, może zbierać zamówienia na rzecz tegoż przedsiębiorstwa i poza jego siedzibą bez obowiązku wykupienia odrębnego świadectwa przemysłowego.

(5) Zbieranie zamówień nawet poza siedzibą zakładu przez właściciela przedsiębiorstwa lub przez zarejestrowanych w rejestrze handlowym współwłaścicieli, nie wymaga nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego.

§ 95. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie począwszy od roku podatkowego 1936.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 września 1934 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 770).

S P I S R Z E C Z Y:

str.

Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 339) w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku prze- mysłowym	5
--	---

USTAWA O PAŃSTWOWYM PODATKU PRZEMYSŁOWYM

Rozdział I. Przepisy ogólne	7
Przedmiot podatku (art. 1)	9
Wyjątki (art. 2)	9
Zwolnienia (art. 3)	11
Podstawa opodatkowania (art. 4—5)	17
Forma i wysokość podatku (art. 6—9)	28
Rozdział II. Świadcstwa przemysłowe	34
Rejestracja przedsiębiorstw (art. 10)	34
Określenie oddzielnych zakładów i przedsiębiorstw (art. 11—22)	34
Ceny świadectw przemysłowych (art. 23—26)	42
Nabywanie świadectw przemysłowych (art. 27—35)	45
Rozdział III. Zaliczki na podatek od obrotu (art. 36) ..	50
Ustalanie obrotów (art. 37)	52
Termin uiszczenia podatku (art. 38)	52
Rozdział IV. Zaległości, zwroty i ulgi (art. 39—40)	53
Rozdział V. Postanowienia karne (art. 41)	58
Rozdział VI. Opodatkowanie handlu i przemysłu na rzecz związków samorządowych i innych korporacyj (art. 42—44)	58
Rozdział VII. Przepisy końcowe (art. 44—47) Załącznik do art. 23.	60

Taryfa, zawierająca podział miejscowości na klasy, a przedsiębiorstw i zajęć na kategorie, tudzież ceny świadectw przemysłowych	62
---	----

Część I.

Podział miejscowości na klasy	62
-------------------------------------	----

Część II.

Podział przedsiębiorstw na kategorie	65
--	----

A. PRZEDSIĘBIORSTWA HANDLOWE.

I. Prowadzące handel towarowy	65
II. Skup zawodowy	65
III. Instytucje kredytu krótkoterminowego	68
IV. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe	69
V. Roboty i dostawy	69
VI. Przedsiębiorstwa pośrednictwa handlowego, ekspedycyjne i przewozowe	70
VII. Zakłady gastronomiczne: restauracje, cukiernie, kawiarnie, i mleczarnie	71
VIII. Sale bilardowe	71
IX. Zakłady dla sprzedaży napojów chłodzących	71
X. Hotele, pokoje umeblowane, zajazdy, gospody i domy noclegowe	71
XI. Pensjonaty — pokoje umeblowane ze stołowaniem	72
XII. Księgarnie	72
XIII. Zakłady lecznicze	73
XIV. Apteki	73
XV. Zakłady kąpielowe	73
XVI. Przedsiębiorstwa kinematograficzne	73
XVII. Przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, ogródki i sale z zamkniętymi lub otwartymi scenami	74
XVIII. Źródła naturalnych wód mineralnych	75
XIX. Wrotniska i ślizgawki	75

	str.
XX. Magle i maszyny do czesania wełny	75
XXI. Wydawnictwa utworów drukowanych	75
B. PRZEDSIĘBIORSTWA KOMUNIKACYJNE	83
C. PRZEDSIĘBIORSTWA PRZEMYSŁOWE	84
I. Kopalnie węgla kamiennego	84
II. Kopalnie rudy	84
III. Kopalnie nafty lub gazów ziemnych	85
IV. Młyny mączne	86
V. Gorzelnie	87
VI. Browary	87
VII. Cukrownie	88
VIII. Olejarnie parowe	88
IX. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze	88
X. Fabryki drożdży prasowanych	89
XI. Fabryki wódek	89
XII. Rektyfikacja okowity	90
XIII. Rafinerje cukru	90
XIV. Miodosytnie, zakłady wyrabiające lakier spirytusowy i politurę	90
XV. Fabryki zapalek	91
XVI. Przedsiębiorstwa wodociągowe, gazownie, elektrownie	91
XVII. Przedsiębiorstwa wykonywania filmów dla kinematografów	91
XVIII. Przędzalnie, blicharnie, farbiarnie i apretury, walcownie żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i bronzu, zakłady wytapiania tłuszczów, fabryki ekstraktów z tłuszczów i olejów, margaryny, mydła, stearyny, oraz garbarnie, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych, aptecznych, farb,	

ekstraktów farbiarskich lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, rafinerji nafty, olejów mineral- nych, gazoliny i smarów, asfaltu, gudronitu, pa- rafiny i cerezyny	92
---	----

XIX. Wszelkie przedsiębiorstwa przemysłowe nie wymie- nione w poprzednich ustępach, tudzież zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo i fur- maństwo	93
---	----

Część III.

Ceny świadectw przemysłowych	95
A. Dla przedsiębiorstw handlowych	95
B. Dla przedsiębiorstw przemysłowych	96
C. Dla handlu jarmarcznego	96
D. Dla zajęć przemysłowych	97

WPS-5.431

